

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 23. února
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Mnohé akce politiků mě připomínají vynález, co umožní hluchoněmým slyšet zvonění telefonu.

Přitom se těmto lidem nedá vysvětlit, že je to kravina. Nedávno jsem viděl na Townhall skupinu staříků a stařenek bubnujících na bubínky třímající plakát "zakažte uhlí a naftu". Přitom sami užívají produkty z fosilních paliv, ať jsou to trička, tabletky na tlak, prášek na praní či na nádobí, mobilní telefon nebo bydlí v domě, kde jsou cihly spojené cementem.

Je to jako když bílý Australan protestuje proti bílým Australanům.

Nebo sexuální deviant bojuje za vítězství Islámu, který by jej, kdyby islám opravdu zvítězil, shodil druhý den po vítězství ze střechy domu.

Bohužel nemá smysl těmto lidem cokoli vysvětlovat, protože to odmítnou pochopit ať děláte – co děláte. Vysvětlovat můžete až do aleluja.

Tak jako ti, kteří si myslí, že boj za vítězství islámu, svět bez CO2, likvidace Izraele atd. jim dává práva, která jiní nemají.

Když někdo neudělal něco zlého, ještě to neznamená, že udělal něco dobrého.

Řešili bychom si pomáhat.

Jak Hitler obohatil britskou kulturu

Benjamin Kuras 2025

Tak nějak jsem si matně pamatoval, že zněl titul knížky, kterou jsem si v Londýně koupil v roce 2003 a předpokládal, že bude mezi těmi dvěma tisíci či kolika, co jsem si převezl do Prahy a marně ji v nich hledal, abych vám teď mohl vysvětlit, jak to, že se Britové tak netečně smířili se současnou nekonečnou a nezvládnutelnou destruktivní imigrací kohokoliv odkudkoliv. Našel jsem ji teprve, až jsem se londýnských kamarádů začal e-mailem vyptávat, zda tu knížku znají, až mi jeden odpověděl, že tu mou pořád má, omlouvá se, že mně ji zapomněl tehdy vrátit, a že mně ji posílá. Česká pošta mi na ni naplácla 300 korun clo. Boží

trest za to, že jsem hlasoval pro brexit netuše, že jej britský parlament tak zbabrá, aby se EU mohla mstít.

Váleční uprchlíci

Ta knížka se přesně jmenuje *The Hitler Emigres – The Cultural Impact on Britain of Refugees from Nazism* (Hitlerovi Emigranti – Kulturní vliv uprchlíků z nacismu na Británii). A je o tom, kolik tvůrců a géniů Británie od Hitlera získala, jak její kulturu obohatili a co na ní změnili. Málokoho by napadlo, kolik toho ta exploze britské kultury 50. a 60. let dlužila válečným uprchlíkům.

Začněme třeba populárními koncerty komorní klasiky, dnes branými jako samozřejmost v

kdejakém městečku a větších vesnicích. Před válkou si jich užíval jen Londýn a hrstka velkoměst, venkov jen na vlnách BBC. Přivandrovalé stovky koncertních mistrů ze slavných

orchestrů z okupovaného kontinentu se za války rozjely na britský venkov vydělávat si na skromné živobytí. Tam si představme světoznámé virtuosity koncertující v

kostelních a radničních sálech vesnic se jmény jako Oakridge, Twigworth a Down Hatherley. Venkované jsou z nich paf, tleskají vestoje, objímají je a opíjejí je angreštovým vínem, populární válečnou náhražkou vína skutečného, jehož příliv z Francie

německá okupace utnula – a co ještě zbývá v britských sklepích, to se nechává Churchillovi. Angrešták pije i král. V jednom takovém městečku dva Němci, dirigent Fritz Busch a režisér Carl Ebert, založili už v roce 1934 dodnes slavný operní festival. To

městečko se jmenuje Glyndebourne.

Dokonale filmovat britské vlastenecké válečné filmy přišli tři maďarští bratři jménem Korda a založili si k tomu londýnské ateliéry Pinewood. O těch se ještě dlouho po válce tradovalo, že na jejich vstupní bráně stojí napsáno: „Nemusíte být Maďar, abyste tu mohli pracovat.“ A že tu těch Maďarů bylo požehnaně. K těm slavnějším u Kordů patřili režisér Emeric Pressburger a scenárista Lajos Biró.

Přiliv talentů z různých zemí

Do anglické literatury vtrhli Maďaři Arthur Koestler a George Mikes. Pravidelné rozhlasové drama v BBC založil Martin Esslin, původním jménem Pereszlényi. Malovat sem přijel László Moholy-Nagy. Nakladatelství Phaidon do Londýna z Vídně převedl Maďar Béla Horovitz.

Z Rakouska zavčas do Británie utekli myslitelé Sigmund Freud, Friedrich von Hayek, Karl Popper, Ernst Gombrich a George Weidenfeld, v Bulharsku narozený německy píšící Elias Canetti, velko-knihovnik Abe Warburg, herec Oscar Homolka, malíři Oskar Kokoschka a Kurt Schwitters.

Z Československa choreograf Rudolf Laban, herec Herbert Lom, hudební impresario Viktor Hochhauser. Ještě jako děti přišli

nám zde poslouží německý rodák Ernst Chain, který po válce dostává s Flemingem Nobelovu cenu za penicilin.

A to je jen ta příslovečná špička ledovce několika desítek tisíc Hitlerových příspěvků, do nichž nepočítáme vojáky všech okupovaných národností bránící Británii jako lvi. Žádný z nich od Británie nežádal nic než záchranu života a všichni dohromady pro ni znamenali čistý zisk. Jejich potomci už byli Britové jako poleno. Za všechny ty slavné vzpomeňme Freudovy vnuky malíře Luciena a spisovatele a poslance Clementa.

Imigrace, která nepotěší

Tak se v podvědomí britských intelektuálních kruhů zabydlel pocit, že každá imigrace je obohacením. Potvrzovaly to poválečné příjezdy pracantů z Karibiku, v roce 1956 příliv Maďarů, v roce 1968 Čechoslováků. A ještě v roce 1972 vlna podnikavých Indů vyhnaných z Afriky, z jejichž potomků vzešli konzervativní politici Rishi Sunak a Suella Braverman. Ve všech případech šlo o uprchlíky z totalitních režimů, kteří do Británie přicházeli s vděkem, úctou, kreativitou, přizpůsobivostí a tendencí být britštější než domorodí Britové.

Pak se někde něco zvrtilo a rozproudila se setrvačností přijímaná záplava, v níž místo perzekvovaných vděčných, kreativních a přizpůsobivých uprchlíků z totality začali přicházet perzekvující, nevděční, nenávistní, nepřizpůsobiví a destruktivní totalitáři. Jak se ten čistý zisk zvládnutelných prospěšných imigračních vln mohl proměnit v imigrační záplavu čistého deficitu odhadovaného finančně na 4 miliony liber

denně, etnický na proměnu obyvatelstva v domorodou menšinu do poloviny století, a kulturní zánik kdysi výsostného národa, jenž vládł mořským i radiovým vlnám a zaplavil svět velkolepým písemnictvím, nad tím bude antropologie kroutit hlavou do skonání světa.

budoucí filmový režisér Karel Reisz a budoucí dramatik Tom Stoppard. A jako jinoch, hned nastupující do britské armády, budoucí nakladatelský magnát Robert Maxwell. Z Německa historik Walter Laqueur. Z Polska historici Isaac Deutscher a Jacob Bronowski. Za všechny vědce

Pondělí 23. února

Ficovo Slovensko zastavilo dodávky elektřiny Ukrajině
Maďarsko a Slovensko bojkotují protiruské sankce
Kanceléř Merc odsoudil barbarství Ruska
Ukrajina na frontě získala 400 km území
Ministr Červený chce racionálně řešit klimatickou změnu
Babši se nezúčastní sezení Senátu k Ukrajině
Fiala vyzval Babiše k spolufinancování dodávek munice pro Ukrajinu
A Majitel psa Nazgula, který závodil na olympiádě, byla česká rodina.
Piráti dali trestní oznámení kvůli dotacím Agrofertu
U nás hezký předjarní den se sluníčkem

Úterý 24. února

Skupina G7 dál podporuje Ukrajinu
Putin obvinil Západ z rozpoutání války
Francie ještě neví, jestli bude stíhat Babiše
Lech Walesa váhá, jestli je Trump ruský lokaj nebo geniální stratég
Prezident Pavel vystoupil v senátu
Ministr zahraničí Macinka odsoudil ruskou agresi a vyslovil se pro ukončení války
Petr Nečas se rozvedl s manželkou Janou, dříve Nagyovou
A V Havířově došlo k přestřelce s policií, jede policista raněný, střelec mrtev
U nás až legračně proměnlivé počasí sluníčko střídá déšť

Středa 25. února

Němci vyhlásili pátrání po exsenátorovi Fischerovi
Kanceléř Merz jednal s čínským prezidentem Sim Na
Na Ukrajině se šíří korupční skandál, zasáhl vedení letectva
A Norský premiér se pokusil o sebevraždu kvůli skandálu „Epstein“
Mexická prezidentka odmítá, že by spolupracovala s drogovými kartely
Brusel vyzval Česko, ať vysvětlí Babišův střet zájmů
Babiš slibuje tréninkové centrum Věry Čáslavské
Prezident Pavel odjel na soukromou cestu
Bývalí funkcionáři budou z rozhodnutí NS dál pobírat nižší penze ale nedovíte se, kolik berou.
U nás krásný předjarní den se sluníčkem

Čtvrtek 26. února

Německý soud rozhodl, že kontrarozvědka nesmí AfD vést jako extremistickou
Sikorski varuje Polsko před válkou
Rubio vyzývá je změnat na Kubě
Kim Čong-un hrozí Jižní Koreji zničením
Vnitro stahuje dovolání ve sporu s SPD kvůli zprávě o extremismu
A Systém penzí je 9,2 mld v mínusu
Ministr školství Plaga odkládá vzdělávací plány pro ZŠ
Premiér Babiš odmítl cíl 3,5 % DPH na obranu
U nás krásný slunný den, ráno chladno, přes den teplo

Pátek 27. února

Fico hovořil se Zelenským o ropovodu Družba
Clinton vypovídal v souvislostech o skandálu Epstein
NASA odkládá lunární projekt Artemis
Německá tajná služba bude dál sledovat AfD
Ministr Klempíř slíbil peníze na literaturu a knihovny
Meteorologický ústav odmítl nařazené propouštění
Policie obvinila vojáka, který nožem pořežal generála Hyťhu
A Státní dluh ČR loni vzrostl o 312,3 miliardy korun na 3,678 bilionu korun
Na Příbramsku pociťovali slabé zemětřesení
U nás krásný slunný den, teploty do 17°C

Víkend 28. února – 1. března

Izrael udeřil na Írán v sobotu ráno. Operace Izraele a USA proti Íránu pokračuje, Chamenei je zabit
Putin odsoudil zabití Chameneiho jako cynickou vraždu
Evropská unie vyzývá ke zdrženlivosti
Francie, Británie a Německo uvažují o vstupu do íránského operačního prostoru
Babiš podpořil spojeneckou akci a odsoudil íránské útoky na sousední země
A Tomio Okamura nepřišel na pozvání do Otázek Václava Moravce
Podobný postoj mají i ostatní politické strany
Piráť Hřib řekl, že USA jedná v rozporu s právem
U nás v sobotu hezky v neděli přišlo

Pondělí 2. března

USA zasáhly v Íránu 1250 cílů
Macron nařídil vyrábět další atomové bomby
Kuvajť omylem sestřelil tři americké stíhačky
Moskva má zájem na dalším jednání o Ukrajině
Blanár rozhodl o evakuaci z inštitutu v Jeruzaleme aj Slovenskej ambasády v Teheráne
Začaly repatriační lety z Blízkého východu
Vláda má etický kodex pro své členy
Není zvýšen stupeň ohrožení
A Nová ředitelka pražské ZOO chce být hodná na zaměstnance
Před americkou ambasádou v Praze protestovalo asi padesát lidí proti vojenskému zásahu v Íránu které svolala, předsedkyně stany Levice, Markéta Juřicová
U nás celý den chladnou, mlha

Úterý 3. března

Macron objevil, že útok na Írán je protiprávní, ale může za něj Írán
A Íránci mají uran na 11 atomovek
Trump bude trestat Španělsko za postoj k válce s Íránem
Rubio řekl, že USA přiměl k útoku Izrael
Prezident Pavel mluvil v parlamentu o nutnosti si vzájemně naslouchat
A Ministr zahraničí Macinka si při tom četl Rudé právo z roku 1989
Armádní airbus odvezl 38 našich občanů z Jordánska
Ministerstvo zdravotnictví nebude měnit očkovací strategii, sděleno SPD
U nás ráno mlha, přes den sluníčko, chladno

Středa 4. března

Putin hrozí přerušením dodávek plynu do Evropy
Také Turecko bylo terčem pro raketu, zničila ji PVO
CIA prý podněcuje íránské Kurdy k povstání
Do vlasti se zatím vrátilo asi tisíc lidí
Letadlo se vrátilo z Jordánska prázdné, Češi uvázli na hranicích
A Senát se usnesl, že by se naše protivzdušná obrana měla inspirovat na Ukrajině
Ombudsman Stanislav Křeček kritizoval policii za její nečinnost při ochraně Pochodu pro život
Izraelská F-35 sestřelila íránský Jak-130

Čtvrtek 5. března

Konflikt v Íránu se šíří
A Evropská unie schválila snížení emisí o 90 procent do roku 2040
Trump chce rozhodovat, kdo pohládne v Íránu
Americký velvyslanec na konferenci vyzýval ČR ke zvyšování výdajů na obranu
Babiš na Mewrickovu výzvu odpovídá, že vláda víc peněz nemá
V Česku natáčí film Scorsese s DiCapriem
Sněmovna nevydala Babiše a Okamuru k soudu
Nerudová navrhuje vyjmout obytné budovy z ETS 2
U nás hezké slunečné počasí, ráno chladno, ale přes den až 15°C

Pátek 6. března

Trump slibuje, že komunistická Kuba brzy padne
Rusko poskytuje Íránu informace k útokům na Američany Slovensku a Maďarsko chtějí, aby Brusel jim obstaral trasy pro ropu
A Rusko a Ukrajina si vyměnily zajatce
Rakušana opět nezvolili místopředsedou sněmovny
Černochová a Viček jsou předsedy výborů
Premiér Babiš a ministr Červený představí nový program Zelená úsporám
Prezident Pavel jednal s jordánským králem
U nás ráno mrzlo, v poledne velmi teplo

Víkend 7. března – 8. března

Írán hledá nového ajatolláha vybrali syna
Zelení vyhráli volby v Bádensku-Württembersku
Zapojení Kurdů do války není na pořadu dne
V občanské válce v Súdánu drony zabily 33 lidí
Volby v německé spolkové zemi Bádensko-Württembersko vyhrála podle prognóz strana Zelených.
Těsně druhá skončila Křesťanskodemokratická unie
Cesta předsedy Senátu Vystřčila na paralympiádu je tajná mise - nenápadné politické vyjednávání pod rouškou sportovní diplomacie.
Václav Moravec končí se svými Otázkami
STAN v preferencích přeskočil ODS, ANO drtivě vede
Repatriačními lety se vrátilo 1400 Čechů
Okamura a Vondráček pěrují Šichrařovou za nicnedělání ve sněmovně
U nás slunný víkend, neděle ale trochu zamlžená

KRÁL JE NAHÝ

Autor z FB

Pohádka o císařových nových šatech končí trapným tichem, kdy celé město vidí nahého panovníka, ale bojí se to říct nahlas. My už v tom tichu žijeme příliš dlouho. Prezidentský úřad Petra Pavla není vrcholem české státnosti, je to nejdražší reklamní kampaň v dějinách naší země, která uspěla. Ale jako u každého nablýskaného produktu, i tady se pod obalem skrývá něco úplně jiného.

Přítel po boku, nebo šedá eminence?

Když se řekne Petr Pavel, musí se jedním dechem dodat Petr Kolář. Člověk, který není jen „přítelem“, ale architektem celého tohoto projektu. Kolář není charita. Je to špičkový lobbista americké firmy Squire Patton Boggs a zbrojařského gigantu Colt CZ Group. Je v pořádku, že se prezidentův nejbližší rádce

pohybuje v nejvyšších patrech zbrojního průmyslu a mezinárodního lobbingu, aniž by měl prověrku nebo jasně definovanou odpovědnost? Jak můžeme věřit v nezávislost prezidenta, když jeho „stín“ pracuje pro zájmy, které přímo profitují z válečných konfliktů a státních zakázek?

Sponzoři, kteří si koupili přístup

Demokracie má být o lidech, ale kampaň Petra Pavla byla o miliardáři. Když vám na cestu na Hrad přispějí lidé jako Libor Winkler, Václav Muchna nebo majitelé velkých průmyslových skupin, nedělají to jen z čistého vlastenectví. Je to investice.

Prezident nás sice krmí řečmi o „hodnotách“, ale jeho činy mluví jinak.

Například důchodová novela. Pavel ji podepsal, i když sám přiznal pochybnosti o její ústavnosti. Proč? Protože to vyžadoval „systém“ a vládní pětikoalice, které vděčí za úřad. Skutečný státník by bouchnul do stolu chránil nejslabší, figurína ale místo toho chrání stabilitu vlády a zájmy svých donorů.

Poradci z Aspenu

Hrad se zaplnil lidmi napojenými na Aspen Institute a další vlivové sítě, které víc než český venkov zajímá, co se o nich píše v bruselských nebo washingtonských kuloárech.

Oligarchie v maskáčích

Dnešní demokracie už není o výběru nejlepších. Je to oligarchie s volebním rituálem. Petr Pavel je ideální „král“ pro tuto dobu. Je mediálně bezpečný. Neříká nic, co by neprošlo korekturou PR týmu. Je poslušný. Neuhýbá z vytyčené linie, i kdyby to mělo znamenat pošlapání zájmů vlastních občanů.

Je čitelný. Pro zahraniční partnery není partnerem, ale spolehlivým vykonavatelem.

Obrana pravdy, ne figuríny

Když vás dnes někdo napomíná, že kritika prezidenta je „útokem na demokracii“, lže vám do očí. Ve skutečnosti brání síť vlivu, kterou Pavel zastřešuje. Brání systém, kde se o miliardových zakázkách a osudech milionů lidí rozhoduje u kafe v hradních kancelářích, kam vy nemáte přístup.

Petr Pavel není zlý člověk. Je to jen voják, který dostal rozkazy od těch, kteří mu zaplatili uniformu. Ale my nejsme jeho jednotka. My jsme občané a máme právo vidět, že náš král je nahý – zahalený jen do prázdných frází a cizích zájmů.

Skutečná otázka pro nás

Chceme dál tleskat nablýskanému produktu, nebo si přiznáme, že náš stát se stal prázdnou skořápkou, kterou ovládá pár šedých eminencí v pozadí?

Karolina Stonjeková Všechno je jinak! O Motoristy nejde. Cíl je zničit Babiše a vrátit Skolku :

<https://www.youtube.com/live/0oxVN9WqB4Y?si=Mdp0pEdbgZrhv5jj>

2026-02-25 Když se ukrajinský velvyslanec ohradil proti projevu Tomia Okamury, tak toho byly plné noviny.

A teď, když americký velvyslanec sdělí, že Petr Pavel nevhodně okomentoval zásah ICE v Minnesotě, tak je ticho po pěšině.

A pak kdo nám tady dělá mezinárodní ostudu...
JUDr Jiří Rajchl, předseda strany PRO

Voľba zo zahraničia len na ambasádach?

Takáč by ju zrušil úplne, Hargaš: Vidíte, že vám čísla nevychádzajú

ta3/Braňo Král a Magdaléna Svetláková

Slováci žijúci v cudzine zrejme prídu o možnosť poslať svoje hlasy v parlamentných voľbách prostredníctvom pošty. Podľa nových pravidiel by voliči v zahraničí museli prísť odovzdať svoj hlas osobne na zastupiteľské úrady. Kým opozičné Progresívne Slovensko (PS) návrh rázne odmieta, minister pôdohospodárstva Richard Takáč (Smer-SD) by bol ešte radikálnejší a voľbu zo zahraničia by zrušil.

„Ja by som bol možno radikálnejší. Nevedel som úplne o príprave zmeny, že v zahraničí sa bude môcť voliť len na ambasádach a nie poštou. Bol by som v tomto prípade odvážnejší. Keď niekto žije 20 – 30 rokov v zahraničí, nemôže mať problém prísť raz za štyri roky hlasovať priamo na Slovensko,“ uviedol Richard Takáč. Minister zároveň dodal, že ak chce niekto rozhodovať o vedení krajiny, v ktorej nežije, osobná účasť na voľbách by pre neho nemala byť prekážkou.

Podvody PS, tvrdí Gašpar

Uviedol, že tajnosť voľby zachovaná nebola a mohlo sa stať, že „otec za jednu rodinu pri jednom stole vypísal hlasovacie lístky aj za ostatných členov rodiny a tá voľba, samozrejme, nie je tajná“, a aj preto si myslí, že návrh je z hľadiska ústavy správny. Poslanec Národnej rady za Progresívne Slovensko (PS) Ján Hargaš sa ho spýtal, či má o tom konkrétne dôkazy, pretože podľa neho ide o „absolútne dohady“. Pripomenul, že voľbu poštou zaviedol ešte niekedy v roku 2006 minister Robert Kaliňák. „Čiže 20 rokov vám to nevadilo. 20 rokov to bolo v poriadku, že ľudia v parlamentných voľbách do Národnej rady mohli voliť poštou. Teraz vidíte, že už vám čísla nevychádzajú, že budúce voľby jednoducho prehráte. Aj s extrémistami z hnutia Republika, nevychádza vám to, prehráte. A jediné, čo chcete dosiahnuť, je oslabiť opozíciu, pretože zo zahraničia väčšinu hlasov dostáva opozícia. My sme za to samozrejme radi,“ uviedol Hargaš.

Podpredseda parlamentu Tibor Gašpar (Smer-SD) oponoval, že pred 20 rokmi sa nebáli toho, čo PS prinieslo do volebného systému. „No podvod. Vy ste priniesli podvody. Pretože aj pri posledných voľbách tu máme zistenie od anglických investigatívnych novinárov, že práve influenceri na Slovensku boli podporovaní zo zahraničia v prospech Progresívneho Slovenska. Takže my máme obavy o tom, že sa manipulujú aj týmto spôsobom prípadne voľby a chceme umožniť v súlade s našou ústavou všetkým, ktorí majú záujem o život na Slovensku, ale aby šli voliť tak, ako to predpokladá ústava.“

Príklad z Dánska

Doplnil, že novela zákona je „principiálne rovnaká“, ako napríklad v Dánsku.

„Aby ľudia, ktorí majú trvalý pobyt v Dánsku a sú služobne v zahraničí a v čase volieb by mali voliť, tak im to umožníme všetkým. A ja zastávam názor, že tí, ktorí sa rozhodli žiť v cudzine, prečo by mali ovplyvňovať život na Slovensku?“ priblížil Gašpar a doplnil, že voči návrhu nenamietajú ani ústavní právnici.

„Ja sa vás pýtam, keď vy ste taký ochranca zákonnosti, už ste podali podnet na volebnú komisiu? Už ste to naozaj odreportovali? Ktorý

otec vyplňal tých päť volebných lístkov? Podali ste podnet?“ reagoval Hargaš.

Ja vám ukážem Dánsko

Jurík uviedla, že si vyprosí, aby z občanov, ktorí žijú v zahraničí, robili občanov druhej kategórie. „A kto ste vy, pán minister, že vy tu budete hovoriť, že keď niekto žije 20 alebo 30 rokov v zahraničí, to kde je tá mierka? Čím ste sa inšpirovali?“ pýtala sa poslankyňa za PS a pokračovala s tým, že prečo prišli s návrhom rok pred voľbami, keď sú preferencie také, ako sú, a voľba zo zahraničia to môže ovplyvniť.

„Ale hovorili ste o Dánsku. Tak ja vám, pán podpredseda, ukážem Dánsko, aký je tam rozdiel so Slovenskom,“ uviedla a menovala, že počet Dánov žijúcich v zahraničí je 200 až 250-tisíc, na Slovensku viac než 350-tisíc, podiel študentov v zahraničí je u Dánov 5,6 percenta, zatiaľ čo u nás vyše 20 percent.

„Takže je tam asi dosť veľký rozdiel, či v Dánsku môžu, nemôžu voliť do zahraničia, aké je to na Slovensku, lebo sa to týka oveľa väčšieho počtu ľudí. Ale keď už chcete dávať to Dánsko za príklad, tak mi povedzte: Viete o tom, že ste zrušili veľvyslanectvo v Dánsku? Viete, kde je najbližšie? V Štokholme. To vy chcete všetkých tých našich študentov a študentky z Dánska, ktorých je tam nemálo, poslať do Štokholmu voliť?“ uzavrela.

SYRENKA & STONOŽKA VÁS ZNOVA POZÝVAJÚ

SYRENKA & STONOŽKA VÁS ZNOVA POZÝVAJÚ

POLVAKIA ZABAVA

POĽSKÁ A SLOVENSKÁ KULTÚRA SA OPĀT STRETÁVA...

POĽSKÝ KLUB V ASHFIELD
14. MARCA 2025 O 18 HOD

Naladte sa na večer plný jedla, tanca a radosti!
Zažite skvelý večer plný tradičných jedál, folklórnych vystúpení a legendárneho DJ Daniela.

VSTUPNÉ \$25 DOSPELÍ | \$10 DETI (DO 12 ROKOV)
VSTUPNÉ NA MIESTE \$30 DOSPELÍ | \$15 DETI (DO 12 ROKOV)

Rezervácie stolov
Darina: 0493 863 429
Robert: 0432 274 180

Černobyl versus človek...

Biológ z Černobyľu, ktorý už viac ako pätnásť rokov žije uprostred opustených dedín, porastených lesom a tichom, raz na konferencii v Prahe povedal vetu, po ktorej v sále na niekoľko minút zavládlo ticho: „Rádioaktivita bola milosrdnejšia ako človek...“ Ticho bolo hlboké ako černobyľský les v noci. Lebo všetci vedeli, že nepreháňa. Od katastrofy uplynulo tridsaťdeväť rokov. A územie, ktoré svet považoval za odsúdené na tisícročie, sa premenilo na jednu z najčistejších a najdivokejších rezervácií v Európe. Tam, kde kedysi stáli betónové bloky, teraz klíči život – tvrdohlavý, múdry a takmer prvotný.

Populácia veľkých zvierat sa zvýšila sedemnásobne. Vlci sa usadili v starých školách, útulne si zariadili svoje prilytky pod lavicami, kde kedysi sedeli deti. Medvede sa sem vrátili po

prvýkrát za sto rokov. Líška chodí po strechách domov pokrytých machom. Jeleň, los, divoké kone Przewalského sa potulujú po uliciach, ktoré si ešte pamätajú ľudské hlasy. To, čo sme nazývali mŕtvou zónou, sa stalo miestom triumfu života. Suché a bezcitné štatistiky hovoria jednoduchú vec: absencia človeka je najlepšou podmienkou pre obnovu prírody. Ale najzaujímavejšie nie je len návrat. Je to evolúcia priamo pred našimi očami. Zvieratá mutujú... nie na škodu, ale na prospech prežitia. Černobyľské vlky sú šesťkrát odolnejšie voči infekciám. Ich bunky sú schopné samostatne obnovovať DNA po ožiarení. Žaby zčerneli – ich koža je bohatá na melanín, ktorý pohlcuje žiarenie ako brnenie. Psy žijúce v blízkosti reaktora majú viac ako 200 unikátnych genetických variácií, ktoré sa nikde inde na planéte nevyskytujú. Niektorí vedci sa domnievajú, že tieto mutácie môžu byť kľúčom k vývoju protinádorových a radiačných prostriedkov. Dokonca aj vtáky sú iné. Ich krv obsahuje desaťkrát viac antioxidantov ako bežná krv. Sú silnejšie, rozmnožujú sa rýchlejšie a spievajú ešte hlasnejšie. Ornitológ, ktorý tieto vtáky študoval, povedal vetu, ktorá sa stala symbolom nového Černobyľu: „Nie je to zázrak – je to biológia, ktorá sa naučila nebať sa.“ A rastliny... Tie jednoducho porušili pravidlá. Brezové stromy rastú cez betón, borovice prerážajú asfalt a vinič splieta staré antény, premeniac kov na živý rám. Vedci našli v blízkosti reaktora huby, ktoré sa živia radiáciou. Absorbujú ionizujúce žiarenie a premieňajú ho na energiu pre rast. Tento jav nazvali radiotrofia – po prvýkrát v histórii bolo zaznamenané, ako živý organizmus doslova „konzumuje“ radiáciu. Niektoré stromy v zóne rastú trikrát rýchlejšie ako mimo nej. Pôda obsahuje unikátne mikroorganizmy, ktoré sú schopné rozkladať izotopy cézia a stroncia. Zdá sa, že príroda sa začala čistiť – bez pomoci, bez technológie, bez človeka. Černobyľ už nie je symbolom skazy. Stal sa laboratóriom budúcnosti. Miestom, kde biológia píše nový scenár – scenár, v ktorom život víťazí aj tam, kde sme si mysleli, že všetko zomrelo. Tam, uprostred trosiek, nám príroda ticho hovorí pravdu, ktorú sme nechceli počuť: Nie si stredom sveta. Si len hosť. A snáď najdesivejším zistením Černobyľu nie je rádioaktivita, ale to, že svet krásne funguje bez nás

Keď som včera jedol v mekáči, všimol som si, že ma sleduje asi 7-ročný chlapec.

Prišiel ku mne a spýtal sa ma úplne drzo a nevychované: „Prečo si ty taký škaredý?“

Čo na to poviete protivnému decku???

Chvilu som váhal a potom som mu potichu pošepkal: „Nemal by som ti to povedať, ale vrátil som sa strojom času. Som ty... z budúcnosti!“

Odišiel spať k svojmu stolu, potichu si sadol a po chvíli sa nahlas rozreval.

V skratke

7-3-2026-Slovenská národná strana (SNS) pripravuje radikálnu zmenu v pravidlách politickej súťaže. Navrhuje zákon, ktorý by aktívnym politikom a kandidátom do parlamentu zakázal vlastníť majetkové podiely v médiách alebo byť ich konečnými užívateľmi výhod.

Kresťanskodemokratické hnutie (KDH) chce súčasnú vládu demokraticky vymeniť a urobiť všetko pre to, aby Robert Fico (Smer-SD) v politike skončil.

Nad Slovenskom lietajú vojenské americké lietadlá. Smerujú na Blízky východ,

Soudruh Bohumil Doubek.

Bohumil Doubek patřil k nejménějším postavám StB – muž, který už ve svých třiceti letech stanul v čele vyšetřovacího sektoru StB a byl hlavním tvůrcem monstrprocesu se Rudolfem Slánským, jednoho z největších politických procesů s funkcionáři KSČ.

Narodil se v Praze v roce 1919 a po válce v roce 1945 vstoupil do KSČ. Rychle stoupal stranickou kariérou: pracoval jako účetní, vedoucí revizního oddělení i tajemník pro kádry sekretariátu ÚV KSČ. Na podzim 1949 si ho vybral Karel Šváb k vyšetřování „protistranických“ případů podle pokynů z Moskvy. Na základě sovětských inspirací měla skupina najít „skryté nepřátele“ uvnitř KSČ – podobně jako již proběhly procesy v Maďarsku či Bulharsku. Československo tak mělo doplnit vlastní verzi údajného velkého spiknutí.

V roce 1950 byl Doubek bez předchozí vyšetřovatelské praxe převelen do StB jako tzv. stranická posila. Stal se náčelníkem vyšetřovacího sektoru VI/A, jemuž za pomoci sovětských poradců bylo svěřeno „montování“ politických procesů podle předem připraveného scénáře. Poradci určovali takřka vše: jaké otázky se budou klást, jakou taktiku výslechů použít, ba i jak se mají obvinění na veřejném procesu chovat či vykazovat kajícínost. Vyšetřovatelská praxe v tomto týmu chyběla – většina lidí byla vybrána podle loajality, nikoli podle odborných schopností. Většinu metod se učili přímo od lidí z Moskvy, kteří jim byli vzorem a učiteli.

Doubek osobně vedl brutální výslechy Otty Šlinga, který byl označen za údajného „hlavního spiklence“. Šling se ze začátku odmítal přiznat k špionáži či dalším zločinům, ale po krutých fyzických i psychických nátlacích – včetně lži o jeho „povinnosti vůči straně“ – nakonec podlehl. Sám Doubek později přiznal, že k Šlingovu doznání vedly týrání a manipulace. Získané Šlingovo „přiznání“ pak spustilo lavinu zatýkání, která vyvrcholila obviněním Rudolfa Slánského a dalších představitelů. Sověští poradci prý zdůrazňovali, že „nejlepším důkazem je vyslýchaný člověk“ – vlastní důkazy proto nebyly vůbec potřeba.

Proces se Slánským nakonec trval přes dva roky a skončil 27. listopadu 1952 rozsudky: jedenáct obžalovaných bylo odsouzeno k trestu smrti a tři k doživotí. Doubek za „dobře vykonanou práci“ obdržel Řád republiky, mimořádné povýšení na podplukovníka a odměnu 30 000 Kčs. Škrátce poté se ale Doubkův život začal rozpadat. Upadl do deprese, propadl alkoholu, zanedbával službu a dokonce zpronevěřil státní finance. V roce 1954 byl na základě kritiky vedením a vývoje situace v komunistickém bloku z vyšetřování vyhozen. Po Stalinově smrti a začátku destalinizace přišla ještě tvrdší rána – při první vlně přehodnocování procesů byl Doubek sám zatčen. Ve vazbě na Pankráci byl sice denně vyslýchán, ale zároveň sepsal rozsáhlou zpověď o své činnosti. Tento dokument, vydaný později jako kniha StB o sobě, je dnes jedním z nejcennějších pramenů pro pochopení 50. let. Ve své výpovědi Doubek otevřeně popsal násilí, falšování protokolů i manipulaci, která probíhala při politických

procesech. §V květnu 1957 byl Doubek odsouzen k devíti letům odnětí svobody za nezákonné metody. Jeho oběti pak strávily mnoho let v žalářích a pracovních táborech, zatímco Doubek byl už téhož roku podmíněně propuštěn na základě milosti prezidenta Antonína Novotného.

Komunistické vedení přitom obhajovalo, že potrestat pouze jeho by bylo nespravedlivé, protože podobné praktiky používali téměř všichni ostatní vyšetřovatelé. §Zbytek života prožil Doubek v ústraní a zhoršeném zdravotním stavu. Krátce pracoval v cestovní kanceláři Čedok, později od roku 1958 odešel na invalidní důchod. Bydlel v pražském domě Molochov na Letné a zemřel 23. června 1975 ve věku 55 let.

Vydavatel : Zajímavé je i to, že lze najít jen tuto jedinou fotografii, která vypadá jak z lidové sovětské nástěnky.

Tomáš Mazal, český spisovatel

Polská Universita v Lodži připravuje na březen sborník k 70. narozeninám českého autora Tomáše Mazala. Byl jsem požádán, abych do něj také přispěl. Těším se na polský překlad.

Pepča Stejskal, Sydney

Povolání: Strážce ohňů v kulturních zařízení

Zásluhy: Péče o odkaz Bohumila Hrabala

Místo bydliště: Praha

Docházka ke Zlatému tygrovi: Uspokojivá

V kolektivu oblíben Svým dílem zastoupen v různých sbírkách (mimo jiné v Library of Congress, Washington)

Zvláštní znamení: Hezký člověk

Seznámil jsem se s Bohumilem Hrabalem když bylo Tomášovi deset let. S panem Hrabalem jsme byli v kontaktu až do mého „odešení“ v roce 1978. Na cestu mně věnoval strojopis Hlučné samoty a dal svoje číslo telefonu (846 322). Do Austrálie nám občas posílal svoje knížky, někdy jsem mu telefonoval či poslal dopis.

S Tomášem Mazalem jsem se potkal při první zpáteční cestě po 12 letech, kde jinde než U Tygra. Pan Hrabal nás představil a zdá se, že jsme si padli do oka i do ucha.

V roce 2004 vyšla Tomášovi velká hrabalovská monografie, biblického rozsahu 453 stran, Spisovatel Bohumil Hrabal. Za tento mimořádný počín jsem Tomáše pozval do Austrálie.

Pro zábavu i poučení, jsme pro českou komunitu v Sydney zorganizovali večer Bohumila Hrabala, doplněný výstavkou Hrabalových knih z mojí

sbírky. Večery jsme trávili popíjením dobrého australského vína. Tomášovi zachutnalo místní máslo, tak jsem mu při další cestě do Prahy přivezl dvě vaničky. (Zní to jak vtip: Co ti přivezl kamarád z daleké Austrálie? – Máslo!).

Jezdil jsem na návštěvu Čech a Moravy takřka každý rok, většinou s Australankou Renée. Díky Tomášovi jsme navštívili významná místa spojená s Hrabalem. Kersko, nymburský pivovar, Hotel Modrá hvězda v Sadské, hřbitov v Hradištku. Tady jsem nasypal na Hrabalův hrob uzávěry z pív, která jsme vypili v Austrálii na počest nás všech.

Hlavním místem setkání bývaly úterky U Zlatého tygra. Okruh Hrabalových přátel, které jsem tam potkal, se časem pomalu zmenšoval. Někteří se možná inspirovali Hrabalovou autodefencí a vzali svůj konec do vlastních rukou.

Co budeme s tolika kočkami dělat? Lamentovala paní Hrabalová. Co budeme s tolika Hrabalovým knížkami dělat? Zní ozvěnou ze Sydney. Ve své knihovně mám více než tři metry Hrabala, v různých vydáních a překladech. Ozdobou mé sbírky jsou Ostře sledované vlaky, vytištěné Braillovým slepeckým písmem. A Tomáš mně dodává či doporučuje další.

O důvěrném vztahu Tomáše Mazala s Bohumilem Hrabalem svědčí jeden z dopisů Dubence, nazvaný Modrý pokoj. Pro mne je dojemný Tomášův záznam jednoho odpoledne s Hrabalem: Pan Hrabal vylákal Tomáše na pivo. Celou dobu popíjeli beze slov. Hrabal byl uzavřen do svých myšlenek a Tomáš ho nevyrušoval. Na druhý den Hrabal volal Tomášovi a děkoval mu za hezké odpoledne. Nabízí se kniha čistých, nepotíštěných stránek: *Mlčení s Hrabalem*.

Milý nám Tomáši,

K Tvým kulatým (můj kamarád říká kulovým) narozeninám Ti přeju dobré zdraví, jasnou mysl, chuť k jídlu a pití, dobrý spánek, mládeži nepřístupné sny a múzy na klíně. A do budoucna ať vše Ti jde hladce jako po másle (australském).

Srdečně zdraví Pepča a Renée

PS: Josef Škvorecký mně jednou poslal pohlednici, na kterou napsal: Jsem moc rád, že jste se sčuchnul s Tomášem Mazalem. K tomu dodávám: A já ještě raději!

Literární vložka vydavatele.

Jedu nakoupit. Projíždím pomalu Colesem, až přijedu k regálu kde jsou v nabídce vajíčka Kinder Surprise.

Zastavím se tam, že bych koupil nějaké pro vnoučata, které mám tři. Stojí tam jedna slečna a nahlas počítá do pěti, pak vždycky vezme páté vajíčko a dá si ho do košíku. To udělá čtyřikrát. Vidí, že ji sleduji a povídá: „Víte, v televizní reklamě hlásili, že v každém pátém vajíčku jsou postavičky, tak si je takhle vybírám.“

Já: „Jak víte, odkud máte začít?“ Podívá se na mě jako na nějakého debila a povídá: No přece od kraje!“ A jede dál.

Po celou dobu nákupu přemýšlím, jestli si ze mě dělala prd.l a nebo jestli je tak blbá.

P.S. Nedej Bože, kdyby jí to doma při rozbalování vyšlo.

„A ovoce jezte nejlépe se slupkou, je to mnohem zdravější,“ říká lékař, „a jaké vlastně ovoce máte nejraději?“
„Kokosové ořechy.“

Vzpomínáme

18. září 1944 umírá u polské vesnice Pastwiska František Josef Geisler, československý voják a člen britských Commandos.

Narodil se 25. července 1918 v Hall in Tirol. Před válkou sloužil v Mukačevu u dragounského pluku. Po okupaci odchází přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko, Řecko, Turecko, Sýrii, Maroko, Alžírsko do Francie, kde vstupuje do československé zahraniční armády. Po porážce Francie je evakuován do Anglie, kde projde důstojnickým výcvikem a je poslán k československé brigádě v Leamington Spa v hrabství Warwickshire. Absolvoval školu Commandos a v hodnosti kapitána britské armády se zúčastnil tajné mise do Francie u Boulogne, kde v 11. regimentu Commandos velel četě 30 mužů.

Poté bylo rozhodnuto, že František Geisler bude vycvičen pro speciální operace v Československu a pro tyto účely absolvoval SOE výcvikový kurz v Arisaig v severozápadním Skotsku. Následoval výcvik parašutistický v Ringway Manchester s 84 seskoky a příprava na mise v okupovaném Československu. Po ukončení všech operací odchází k 2. československé paradesantní brigádě I. československého armádního sboru v SSSR.

Zde však bohužel padl během Karpatsko-dukelské operace v bitvě u vesnice Pastwiska v Polsku, kdy pomáhal zachraňovat zraněné vojáky.

Pavel Kučera

*1964, Český Krumlov
†5. březen 2023, Český Krumlov

Před roky třemi si dal poslední cigáro s převozníkem na cestě na druhý břeh zpěvák, kytarista, skladatel a textař undergroundové kapely Bratří Karamazovi, kterému pravili Kúča.

V roce 1993 společně s Milanem Tokárem a Markem Borsányim stál u zrodu skupiny, která jmenovala Elephant Music Revival Band. A jak Kučera napsal na webu skupiny, tehdy s nimi hrála zhruba polovina domovského Českého Krumlova. Po Borsányiho odchodu se kapela přejmenovala na Bratry Karamazovy a navázala blízké přátelství s ikonou českého undergroundu Ivanem Martinem Jirousem. A taky napsal několik knih povídek a pohádek, které si sám ilustroval.

DESATERO (podle Kúči)

Nic neříkej,
nic nevysvětľuj,
nic nedělej,
nic nechťej,
nemysli,
nelituj,
nezdrav ani neděkuj,
neříkej kdyby ani ale,
ser na prachy,
gangster bud'

"To desátý je Magorovo přikázání, já dodal těch devět před tím." pravil Pavel Kučera.

BALADA VRAŽEDNÁ
Až vytí psů uslyšíš v ulicích

a zaslechneš jejich nenávisný smích
až chůzi vlčí ve tmě vytušíš
tak kup si kvér a do oken dej mříž
Až ucítíš zblízka zápach jejich těl
a do výše oken stoupne jejich vztek
tak rychle nabíjej a střel
a zapomeň pak na nářek
Až uslyšíš mlaskat hyeny
a uvidíš je chlemstat lidskou krev
dokud jsou nad kořisti skloněny
tak do týla je střel
a je hřích když při tom chytanou tě

Zaměstnanci tatínkovi továrni na uzenyiny v Tusarově ul. v Holešovicích. Po znárodnění pod názvem Laborka vyráběla dál pro vládu a diplomatický sbor. Tatínek ale šel na 3 roky do uranových dolů v Jáchymově. Tatínek v levo v zástěře a jeho bratr ze Sopřeče se synem úplně v pravo v první radě.

Wolfi poznamenal

To pamatuji, a vepřici se pro tuto provozovnu chovali v za přísného dozoru veterinářů a stb, v Turovci u Tábora. A ve stejné ulici, byla i bolševická prodejna, Vjezd jen z ulice za vraty a bez označení. Laborky, byl jen pseudonázev, asi proto, že i v tom obchodě, chodili všichni v bílém. Do obchodu se každý den zaváželo potravinářské zboží letecky ze západu, hlavně ze Švýcarska. Ochranka z UV KSČ, tam jezdila i pro svačiny. Báli se koupit v Prameni i rohlík!!

Zajímavosti. Víte, že....

...tři desetiletí a ještě roky čtyři uplynuly ode dne, kdy se moje rodná země, tehdy ještě nazývaná Československo, poprvé oficiálně připojila k internetu. Stalo se tak ve čtvrtek 13. února 1992 na akci, kterou v posluchárně číslo 256 ČVUT v pražských Dejvicích uspořádal tým expertů z elektrotechnické fakulty.

K internetu se připojil několikátunový sálový počítač IBM, a to rychlostí 9,6 kilobitu za sekundu. Internet tehdy ještě nebyl otevřeným prostředím. S připojením musela souhlasit americká grantová agentura National Science Foundation (NSF), která provozovala a financovala v té době jedinou páteřní síť internetu.

Podmínkou připojení bylo jeho výhradně akademické využití, komerční provoz nebyl přípustný. Zástupce NSF Steven Goldstein se zúčastnil i prvního oficiálního připojení.

Československo bylo 39. zemí, která se připojila k celosvětové síti internetu. Toz tak...

*Dobrý den, děláš sex za tetování? Myslím tím tetování za sex „
Dobrý den, máte na mysli, že s vámi budu dělat sex a za to vám něco vytetuju?
Jo, přesně
Mám možná lepší nápad. Co kdyby vám někdo zaplatil za sex a vy byste mi pak zaplatila za tu kěrku?
Cože? Jsem snad nějaká kurva??*

Recept No. 695

Taliánský dušený guláš

Ingredience:

- cca 1 kg hovězího masa (např. roštěná nebo falešný filet)
- 3 stroužky česneku, nakrájené na plátky
- 1 lžička soli a trochu pepře
- 1 velká mrkev, nakrájená na kostky
- 3 stonky celeru, také nakrájené na kostky
- 3 cibule, nahrubo nakrájené
- 3 lžíce olivového oleje
- 1 bobkový list
- 2 lžičky sušeného tymiánu
- 3 hřebíčky
- 400 ml silného červeného vína
- 4 středně velké rajčata, nahrubo nakrájená na kostičky
- 750 ml hovězího vývaru
- 2 lžíce nasekané petržele na ozdobu

Příprava:

1 Maso opláchněte pod tekoucí vodou, osušte a malým nožem do něj udělejte několik zářezů. Do každého zářezu vložte plátek česneku. Poté maso potřete solí a pepřem.

2 V velkém hrnci rozeďte olej a maso z každé strany silně opečte, až bude pěkně hnědé. Vyndejte ho a odložte stranou.

3 Ve stejném hrnci osmažte mrkev, celer a cibuli, dokud lehce nezžhnědnou. Přidejte bobkový list, tymián a hřebíček a krátce poduste.

4 Podlijte červeným vínem a nechte několik minut vařit, dokud se alkohol neodpaří. Přidejte rajčata a vývar a vše dobře promíchejte.

5 Vraťte maso do hrnce, snižte teplotu, přikryjte a nechte asi 2 hodiny pomalu dusit. Mezitím maso opakovaně polévejte omáčkou.

6 Maso opatrně vyjměte a udržujte v teple. Omáčku protlačte sítem nebo rozmixujte mixérem, podle potřeby trochu zredukujte a dochuťte solí a pepřem.

7 Posypte čerstvou petrželkou a podávejte – dušené maso jako v Itálii!

Co je v pozadí střetu Pavel – Babiš?

Nezaměnit slova Zrádce za Rádce a Politik může být také Mafián.

LUBOMÍR VYLÍČIL

Poté, co si prezident Pavel na tiskovce postěžoval, jak hnusné a vyděračské „esemesky“ píše ministr Macinka jeho příteli po boku - Kolářovi, je i posledního Joudovi z Horní Dolní jasné, kdo má na Hradě hlavní slovo. Kdo tu velí, rozhoduje a na koho se tedy, logicky, musejí obracet politici, když chtějí něco vyřešit. Pojdme se proto společně podívat, kdo je to vlastně tenhle Petr Kolář. Pomůže nám to osvětlit podstatu současného sporu mezi Strakovkou a Hradem.

Petr Kolář, narozený 27. září 1962 v Českých Budějovicích, se do vysoké politiky ČR zapojil už záhy po tak zvaném „sametu“. A od samého počátku se řídil jedinou zásadou – sledovat politiku Demokratické strany USA a prosazovat ji v Česku. V roce 1998 měl lví podíl na takzvaném sarajevském atentátu na Václava Klause, který si, podle některých západních představitelů moc vyskakoval a dokonce uvažoval o nějaké specifické, české cestě. Když bylo přece bylo jasné stanoveno, že Střední Evropa bude „starými zeměmi Západu“ vydrancována... O rok později, také ještě za Clintona, byl Kolář poradcem prezidenta Václava Havla. Bylo to přesně v roce, kdy Česká republika vstoupila do NATO a V. Havel posvětil „humanitární bombardování“ Srbska.

Poté Kolář velvyslancoval v Americe i v Rusku. Byl jedním z hlavních vyjednávačů o radaru v Brdech. Tedy o vybudování Americké stanice na našem území, určené ke sledování Ruska a jeho případných raket, namířených na Západ. Když to nedopadlo, nadával zcela nediplomaticky všem, kdo byli proti radaru, do „ruských agentů.“ Už tehdy. Možná byl dokonce jedním z prvních průkopníků téhle nálepky.

Ale činil se i na našem území. Spoluzakládal neziskovku Evropské hodnoty a do roku 2016 byl předsedou její dozorčí rady. O jaké hodnoty, do nedávna presentované bývalým pornohercem Jandou se jedná, o tom se už všichni, kdo měli v minulých letech jen trochu zájem o veřejné dění, stačili přesvědčit dosyta. Ale kromě běžných, propagandistických výstupů, určených pro veřejnost a média, produkuje tenhle spolek i občasnky Kremlin Watch, Belarus Watch, Georgia Watch, zaměřené na sledování „nepřítelů“ a podporu disidentů v Rusku, Bělorusku a Gruzii, a k tomu nejrůznější tiskové zprávy s podobnou tematikou v angličtině.

Petr Kolář je však činný také v byznysu. Ve dvou oborech, hodných pozornosti. Za prvé je předsedou správní rady Nadace rodiny Holečkových, kteří skrze Českou zbrojovku, vlastní i většinu v původně americké firmě Colt. Podle poslední výroční zprávy společnosti Colt CZ Group je v ní Kolář členem firemního „výboru pro compliance a etiku“. Což je u zbrojařské firmy pozice poněkud rozporuplná. Kromě těchto „zbrojních“ aktivit, působí Petr Kolář také v americké advokátní kanceláře Squire Patton Boggs. Ti zastupují nejrůznější firmy, mimo jiné také z oboru energetiky. Přesněji, velmi často z té tak zvané „nové, zelené energetiky“.

Takže si to shrňme. Petr Kolář je celoživotním, zasloužilým exponentem globalistického směru, který v Americe po desetiletí rostl a bujel. Jenže v posledních presidentských volbách byl vypráskán z USA, a zachytil se své poslední bašty

– globalistické, elitářské a všemu nadnárodnímu posluhující EU. Proto také Kolář tak usilovně tlačil svého „presidenta“ do proevropských témat. Vzpomeňte si jen, na jeho nešikovné pokusy o „agenda setting“, když v novoročních projevech k národu plédoval za euro a zrušení práva vet **Petr Kolář je navíc zbrojařem.** Má tedy osobní, finanční zájem na zvyšování zbrojní produkce a jejím odbytu. Ukrajinská válka je pro výrobky takového typu, jaké produkuje zbrojní firmy darem z nebes. Kdyby nám nedejbože předčasně skončila, byly by dividendy jaké? No nižší! Nižší! Po nějakou dobu by se sice ještě plnily prázdné sklady v Evropě i USA, ale tempo by postupně vázlo a nové linky by se hůř splácely... A pak? Časem? Možná šmitec. A dál už jen běžné, mírové požadavky. Hrůza pomyslet!

K tomu je Kolář také, víc než drápkem, zachycen v „zeleném“ byznysu. Jedna z posledních publikací „jeho“ právní firmy se jmenuje: „Klíčový vývoj v oblasti práva a postupů v oblasti životního prostředí, bezpečnosti a ochrany zdraví ve Spojeném království a EU.“ Takže je jasné, že kdo ruší Grýndýl, sahá na mu zisky. Zvláště, když to myslí vážně. Že Turek?

A může být ještě hůř. Babišova vláda naznačuje, že se vzepře Bruselu. V klíčové agendě – ETS 2. To by samozřejmě byla nejen drzá vzpoura, ale i existenční ohrožení celého projektu. Jakmile se v přehradní hrázi objeví první, sebenepatrnější prasklina a uvolní se sebeslabší, první vodní pramínek, je zhroucení stavby jen otázkou času. A tahle stavba je pro Koláře nejen existenčním, ale i emocionálně – ideologickým naplněním celého dosavadního života.

Tím je základ „střetu na Hradě“ asi dostatečně obnažen. Kolář tu zastupuje síly, které chtějí válku na Ukrajině protahovat co nejdéle. Nejlépe do porážky Ruska. Babiš chce mír. Mír co nejdříve a hlavně, finanční exit České republiky z projektu Ukrajina. Kolář chce Grýndýl a Babišova vláda se chystá k odmítnutí jeho základní části. Kolář slouží odcházejícímu globalismu Bidenovců, Babiš nastupujícímu multipolarismu Trumpa.

To jsou důvody pro které štve Kolář svou čivavu na Motoristy. Na partaj, kterou vyhodnotil jako nejslabší článek koalice a současně spojku na Trumpa. Macinka s Turkem přece byli i na jeho inauguraci...

Ocel z vraků

Těžít ocel z vraků lodí potopených na mořské dno se může zdát jako divný nápad, ale jde o nezbytnou praxi pro výrobu přesných měřících přístrojů - konkrétně moderních detektorů částic. Předatomová ocel, též známá jako Low-background steel (ocel s nízkým pozadím) atd., je jakákoli ocel vyrobená před detonací prvních jaderných bomb ve 40. a 50. letech 20. století, a není tedy kontaminována stopami jaderného spadu.

Od roku 1856 do poloviny 20. století se ocel vyráběla Bessemerovým procesem, kdy byl vzduch vháněn do konvertorů, které přeměňovaly surové železo na ocel. Do poloviny 20. století mnoho oceláren přešlo na proces BOS, který místo vzduchu používá čistý kyslík. Protože však oba procesy používají atmosférický plyn, jsou náchylné ke kontaminaci částicemi ve vzduchu. Současný vzduch obsahuje radionuklidy, jako je kobalt-60, které se ukládají do oceli, což jí dodává slaboučkou radioaktivní stopu. Dalším zdrojem radioaktivní kontaminace byl povlak ocelových

kotlů kobaltem-60 za účelem sledování opotřebení. Nutno poznamenat, že i zdánlivě čistá ocel může být kontaminována thoriem ve svařovacích drátech.

Světové antropogenní radiační pozadí, způsobené atmosférickými jadernými testy, dosáhlo vrcholu na úrovni 0,11 mSv/rok (4 %) nad přirozenou hodnotou 2,40 mSv/rok (milisivert za rok udává, jaké množství záření člověk absorbuje za jeden rok). Začalo klesat v roce 1963, kdy byla přijata Smlouva o částečném zákazu jaderných zkoušek, a do roku 2008 se snížilo na pouhých 0,005 mSv/rok nad přirozenou úroveň. Díky tomu již není speciální ocel s nízkým pozadím nutná pro většinu zařízení citlivých na radiaci, protože nová ocel má nyní dostatečně nízkou radioaktivní stopu. Určitá poptávka po zařízeních nejvíce citlivých na radiaci, jako jsou Geigerovy počítáče a senzorická zařízení na palubách kosmických lodí, však přetrvává dodnes. Pro nejcitlivější zařízení může být i ocel s nízkým pozadím příliš radioaktivní a lze použít jiné materiály, jako je vysoce čistá měď. Některé specializované detektory částic, včetně CUORE a podzemní laboratoře Canfranc, používaly pro stínění olovo s nízkým pozadím. To pochází ze starověkého římského a možná i starořeckého olova. Má nižší úroveň radiace než čerstvě rafinované olovo kvůli době, ze kterou se olovo-210 v něm muselo rozložit.

Ještě upozorním, že některé vraky mají status pietního místa a tak není legální z nich ocel těžít. Jiné vraky mají dodnes oficiální majitele nebo si je může nárokovat některá z pojišťoven. Takže buďte opatrní, než se začnete potápět pro kousky předatomové oceli.

Gilotina

Od roku 1793, kdy byla Charlotte Cordayová – vražedkyně Jeana-Paula Marata – popravena gilotinou, se ve Francii vedlo mnoho debat, jestli je poprava gilotinou opravdu tak bezbolestná a rychlá, jak se původně věřilo. Očití svědci její popravy totiž uváděli, že se její tvář zbarvila do rozzlobeného výrazu, když jí kat zvedl hlavu a udeřil ji do obličeje.

Toto pozorování zdaleka nebylo vědeckým důkazem, ale zahájilo to debatu, která trvala až do začátku 20. století. Francouzskému lékaři Beaurieuxovi bylo poté dovoleno provést vyšetření useknuté hlavy muže jménem Languille bezprostředně po jeho stětí. Podle článku o gilotině na Wikipedii jeho zpráva zní takto:

„Zde je to, co jsem si mohl všimnout bezprostředně po dekapitaci: víčka a rty státního muže se asi 4 až 6 vteřin nepravidelně rytmicky stahovaly. Čekal jsem ještě několik vteřin a křečovitě pohyby ustaly. Obličej se uvolnil, víčka se v očních bulvách napůl zavřela a zůstávalo viditelné pouze bělmo spojivky, přesně jako u umírajících, které máme možnost vidat každý den... Tehdy jsem silným, ostrým hlasem zavolał: „Languille!“ Pak jsem viděl, jak se víčka pomalu zvedají, bez jakéhokoli křečovitěho stahu – na této zvláštnosti schválně trvám – ale s rovnoměrným pohybem, zcela zřetelným a normálním, jaký se stává v každodenním životě u lidí probuzených nebo vytržených ze svých myšlenek. Poté se Languilleovy oči velmi zřetelně upřely na mě a zornice se zaostřily. Neměl jsem tehdy co do činění s neurčitým, tupým pohledem bez jakéhokoli výrazu, který lze pozorovat v kterýkoli den u umírajících lidí, s nimiž se mluvím: měl jsem co do činění s nepopíratelně živými očima, které se na mě dívaly.“

Z lékařského hlediska stačí 10 až 15 vteřin bez průtoku krve do mozku k vyvolání bezvědomí, takže bezprostředně po přerušení krčních tepen by mozek byl stále při vědomí, ale v šoku. Popis vyšetřujícího lékaře se zdá být až příliš pravdivý.

Bydlí na stromech a navzájem se pojidají. Korowaiové jsou přitom mírumilovný kmen

Michal Strych medium cz

Kanibal je v našich končinách někdo, kdo pojídá své oběti. Korowaiové nikoho nezabíjejí, přesto je jejich víra nutí být kanibaly. Má to však svá pravidla...

Hluboko v neprostupných bažinách a nekonečných, vlhkých pralesích indonéské Papuy existuje civilizace, která je šokující, zarážející a naprosto odlišná od čehokoliv, co známe. Do 70. let minulého století dokonce netušili, že mimo jejich džungli žijí jacíkoliv jiní lidé. Pro ně byl svět omezen na kmenové hranice a stromy, ve kterých žili.

Když se s nimi setkali první západní misionáři a vědci, bylo to, jako by se střetly dva naprosto odlišné světy, mezi nimiž leží tisíce let evoluce. Kmene Korowai je dnes známý nejen jako kmen stromových lidí, ale také jako poslední kmen praktikující rituální kanibalismus.

Domy ve 40 metrech

Korowaiové, přezdívaní stromoví lidé, si svou přezdívku nevysloužili pro zábavu. Jejich existence je doslova zavěšená na provaze – a to ve výšce, ze které se většinou lidí zatočí hlava. Jejich obydlí nejsou jen obyčejné chatrče, ale úžasné architektonické skvosty visící v korunách stromů.

Jejich domy jsou utkány z kůry ságové palmy a zpevněné pevnými ratanovými liánami, které zde nahrazují hřebíky a šrouby, a tyčí se v korunách těch nejvyšších a nejsilnějších stromů. Zatímco domy pro běžný rodinný život se nacházejí ve výšce 6–15 metrů, ambiciózní mladíci a klanoví vůdci staví svá sídla v naprosto neuvěřitelných 35 až 40 metrech nad bažinatým terénem. To je výška, která se bezmála rovná pražskému orloji, nebo desetipatrovému panelovému domu.

Tato extrémní poloha má hluboké, existenciální důvody. Platí jednoduché pravidlo: čím výše dům stojí, tím větší status a obdiv náleží jeho obyvatelům. Závratná výška ale také poskytuje únik před nebezpečím záplav z každodenních dešťů a výrazně redukuje riziko nákazy od komárů přenášejících malárii, kteří se drží níže u země. Stromové domy slouží také jako dokonalé pevnosti. Jsou takřka nedobytné a brání klan před útoky konkurenčních vesnic a nepřátelských klanů. Jediný přístup do nich je po vratkých dřevěných žebřících, které se v případě nebezpečí jednoduše shodí.

A nejdůležitější, duchovní důvod je ochrana před zlými duchy Khakhua, kteří podle Korowaiů přinášejí nemoci a záhadnou smrt. Výška je vnímána jako bezpečné útočiště, které odděluje obývaný prostor od nebezpečného světa podsvětí a tmy.

Tento život v oblacích má ale i svou daň. Kvůli extrémní vlhkosti v džungli začne dřevěný dům hnit zhruba za dva až tři roky. Korowaiové musí proto neustále bourat a znovu stavět. Jejich život je doslova neustálý boj o střechu nad hlavou.

Samotná výstavba těchto vzdušných pevností je vysoce organizovaný rituál a impozantní demonstrace zručnosti a síly celého klanu. Na jednom domě pracuje kolem 40 dělníků, včetně žen a dětí, z nichž každý má přesně určený úkol. Trvá zhruba dva týdny intenzivní práce, než se postaví dům o rozměrech asi 4 × 10 metrů.

Nejpozoruhodnější je fakt, že celé toto kolosální dílo probíhá za použití nástrojů, které by mohly patřit do muzea doby kamenné. Žádné hřebíky, žádné šrouby, žádné moderní měření. Vše drží pohromadě pouze díky neuvěřitelné síle a důmyslnosti – kilometry ratanových lián, které jsou mistrně utkané a svázané tak, aby nahradily veškeré kovy. Těžký stavební materiál nahrazují masivní kůly a kmeny. Střechy pak pokrývají desítky palmových listů.

Samotné nastěhování se slaví ceremoniálním rozděláním ohně. Toto ohniště je naprosto klíčovou součástí domu, protože v domě rozděleném na mužskou a ženskou část má každá strana své vlastní. Zde nastává zarážející paradox. Dům postavený kompletně ze dřeva a suchých palmových listů je neustále ohrožen požárem. Proto musí být pod každé ohniště zvlášť umístěna silná vrstva hliněné podlahy, aby se zabránilo zkáze.

Kanibalismus? Spíše rituální odplata

To, co kmen Korowai nechvalně zapsalo do globální historie a vyvolalo zděšení v moderním světě, je jejich praxe rituálního kanibalismu. Ačkoli zprávy naznačují, že v nejizolovanějších oblastech mohl tento zvyk přetrvávat až do 90. let 20. století, pro Korowai to nikdy nebyla volba daná hladem, ale přísný trestní systém a nevyhnutelná duchovní povinnost.

Jádrem tohoto zvyku je děsivý duchovní koncept zvaný Khakhua. Korowaiové, postrádající vědecké chápání choroboplodných zárodků a mikrobů, neuznávají smrt způsobenou infekční nemocí, úrazem, nebo závažnou chorobou. Pokud tedy někdo zemře jinak, než přirozenou cestou, respektive na stáří, jsou přesvědčeni, že jej napadl a doslova snědl zevnitř démon Khakhua, který se vtělil do těla žijící osoby. Khakhua může být v jejich systému víry pouze muž, a vždy se jedná o osobu, která je něčím neobvyklá nebo nápadná.

Ve světě Korowaiů existuje jediná forma spravedlnosti pro takovou „vraždu“. Jediný způsob, jak dosáhnout pomsty za svého blízkého a zabránit Khakuaovi, aby se vrátil, je chytit ho, zabít a rituálně sníst jeho tělo, dřív než jeho démonická esence stihne uniknout. Je to doslovně provedení zásady „oko za oko“ – sníst toho, kdo snědl člena kmene. „Je to způsob pomsty založený na jejich systému spravedlnosti. Věří, že Khakhua magicky sní vnitřek člověka, a proto je nutné sníst Khakhua stejně, jako on snědl zemřelého,“ vysvětlil tuto chladnou logiku antropolog Paul Raffaele.

Při tomto rituálním hodování je tělo rozděleno na části, které se vaří v zemi, v peci tvořené horkými kameny a listím. Jí se prakticky všechny části těla s výjimkou vlasů, nehtů a penisu. Ačkoli je to rituální akt pomsty, platí zde přísná pravidla: děti mladší 13 let mají konzumaci lidského masa přísně zakázanou, protože jsou považovány za příliš zranitelné vůči zlým duchům a negativní energii spojené s konzumací Khakua.

Dobrodruzi, kteří se odváží do těchto odlehlých oblastí vstupit, se nemusí bát, že by byli snědzeni. Kanibalismus se praktikuje výhradně na vlastních lidech. Ačkoli Korowaiové zpočátku vnímali cizince jako bílé duchy, turisté jsou v bezpečí. Nicméně pokud se stanete svědkem rituálního kanibalismu, může se jednat o lacinou šou. Některé zprávy naznačují, že klany, které jsou v častějším kontaktu s okolním světem, pořádají zinscenované „rituály“ s cílem získat finanční odměnu od turistických skupin, čímž se temná tradice stává kontroverzním byznysem.

První kontakt s okolním světem - jako pohled do minulosti

Po tisíce let byli Korowaiové zcela izolováni, a to až do roku 1974, kdy je poprvé zaznamenala expedice vědců a nizozemských misionářů. Jejich svět byl doslova ohraničen obzorem džungle. Nikdy neviděli bílého člověka, a dokonce i po prvním kontaktu jim trvalo léta, než si vůbec uvědomili, že by mohla existovat civilizace mimo jejich klan.

Korowaiové jsou lovci a sběrači, kteří jsou dokonale sžití s džunglí. K lovu ptáků, divokých prasat nebo mohutných kasuárů používají pouze luky a šípy bez jakékoliv západní technologie. Stejně primitivní a účinné zbraně používají i na nepřátelské klany.

Hlavní potravou je ale ságová palma, která je pro ně stavebním materiálem i základní obživou. Z palmy získávají škrob – sádlo džungle. Největší lahůdkou s vysokým obsahem bílkovin, kterou se Korowaiové častují a kterou nabízejí i hostům, jsou ale ságové červi. Tyto tučné larvy, žijící v hnijících kmenech ságovníků, se jedí často syrové, přímo na místě.

Co se oblékání týče, jsou Korowaiové velmi skromní. Běžným oděvem místních žen je sukne z listů, která zakrývá klín jen sporadicky. Muži bývají ještě méně oblečení. Svou chloubu schovávají zpravidla do skořápky ořechu, a to jen z malé části. Místní tu prakticky chodí neustále nazí.

Sociální a rodinný život je zde řízen přísnými pravidly, která jsou pro západní kulturu naprosto nepochopitelná. Dívka je v korowaiské společnosti považována za dospělou a připravenou k sňatku v okamžiku, kdy začne menstruuovat. Korowaiské ženy se tak vdávají v raném dospívání, často již ve věku 11 až 13 let. Jakmile je dívka vdaná, musí opustit rodinný dům a žít se svým manželem. Muži naopak mají sklon neoženit se, dokud jim není přes dvacet let. Polygamie je zde běžná, a stromový dům je navržen tak, aby pojal až 15 osob – muže, jeho manželku nebo manželky a svobodné děti.

I přes společné obydlí se udržuje přísná segregace pohlaví. Dům je rozdělen na dvě části – pro muže a pro ženy s dětmi. Tyto dvě skupiny spí i jedí odděleně, což jen podtrhuje komplexní a přísně hierarchický sociální systém kmene.

Životní styl kmene Korowai se může někomu zdát zvláštní, možná až zvrácený, ale stejný pohled mohou mít jeho členové na nás. Namísto soudů jim proto spíše zkusme porozumět.

Záznam z rozvodového řízení:

„Co je příčinou vaší žádosti o rozvod?“

Manžel pije?“

„Nepije“

„Bere drogy?“

„Nebere.“

„Málo vydělává?“

„Ne, vydělává dost.“

„Bije vás?“

„Ne, nikdy mě neuhodil.“

„Sexuálně vás neuspokojuje?“

„Ne, to je v pořádku.“

„Nestará se o děti?“

„Stará.“

„Nepomáhá s domácími pracemi?“

„Pomáhá.“

„Pak tedy nerozumím tomu, proč se chcete rozvést?“

„To byste slavný soude musel vidět, s jakým ksichtem to všechno dělá...“

Příběhy Čechů z Austrálie - Půl srdce zůstává na druhém kontinentu

Alena a Vratislav

Rozhodnutí odejít do zahraničí bývá těžké. Ještě těžší jsou potíže, které člověk dopředu nečeká a které se objeví až časem. Příběh Aleny a Vrátí ukazuje, jaké výzvy s sebou taková volba může přinést...

Ve většině předešlých příbězích jsem zmiňovala životy lidí, kteří se rozhodli svou vlast opustit definitivně během totality. V následujícím příběhu bych ráda vyprávěla příběh jedné z nás, která se do Austrálie provdala a přiblížila tak svůj těžký vnitřní boj všem, kteří si představují přestěhování do cizí země jen jako velké terno. Je pochopitelné, že život na druhé straně zeměkoule se může zdát atraktivní, obzvláště pak pro toho, kdo v Austrálii nikdy nebyl. Pokud je ale někdo opravdu má, jde především o počáteční pocity, kdy je vše nové, neokoukané. Člověk je zprvu okouzlen mnoha klady, kterými tato země nešetří. Nechci vyvracet, že žít v Austrálii má své výhody a přednosti. Mezi ty největší bych já osobně řadila větší uvolněnost a přívětivost lidí. Později se ale člověk dostává do stejného životního kolotoče jako měl kdysi v České republice, jen s tím rozdílem, že na výlety vyráží na místní pláže, a ne po hradech a zámcích. Ne, nechci to příliš zjednodušovat, rozdíl tu pochopitelně jsou, ale v základě řešíte podobné problémy jako v Čechách. V koloběhu práce-děti-každodenní povinnosti se ale navíc musíte vypořádat s pocity, jež vás mohou překvapit až záhy. Dříve či později se člověk musí vyrovnat se steskem po domově, po zemi, kde strávil své dětství, kde má své nejbližší, kde je zcela určitě něco, co mu tady chybí. Ať už je to právě rodina, česká kultura, práce, české pamlsky nebo procházka po Karlově mostě. Dospěje k bodu, kdy se začne rozmyšlet, kde chce vlastně žít. Pokud je druhý v manželství jiné národnosti, tyto úvahy vezmou většinou velmi rychlý konec. Ovšem v případě manželství dvou Čechů může dojít k podobné situaci jako u Aleny a Vrátí.

Tehdy triadvacetiletou dívku Alenu jsem potkala v jedné z českých cukráren, jež si v Melbourne otevřel český podnikatel. Rádi jsme si sem občas zašli s manželem na české věnečky, koláče a před Vánoci pro pár kousků cukroví, abychom obohatili to své domácí.

Alena byla přetékající gejrír energie, vždy usměvavá a naprosto upřímná, i kdyby to třeba druhé straně nebylo nejpříjemnější, což jsem na ní vždy velice oceňovala. Coby vystudovaná učitelka jí Austrálie vzdělání tehdy neoznala, a tak pro ni práce v cukrárně byla dobrým řešením. Vždy o takové práci ale uvažovala jako o něčem prozatímním. Bohužel - stejně jako mnoho dalších přistěhovalců - byli s manželem na všechno sami. Jejich tehdy tříletá dcerka trávila od svých šesti týdnů celé dny ve školce a společně se rodina vídala díky práci jen jeden den v týdnu. Díky tomu nebyla Alena s životem v Melbourne úplně spokojená. Postrádala rodinu, přátele a chtěla trávit víc času s dcerkou, a to i přesto, že žít v Austrálii bylo jejím dávným snem...

V devatenácti měla za sebou Alena sběr ovoce ve Skotsku, kam se vydala stopem, a její touha po cestování a poznávání krajiny rostla. Podala si tehdy žádost o australské vízum. To jí ale bylo k jejímu zklamání zamítnuto. Krátce nato potkala kamaráda, kterému si na nepřejnost australských úřadů postěžovala, a on jí navrhl, že společně zajdou za jeho známým. „Vrátá prý žije v Melbourne a shodou okolností je v Čechách na návštěvě u rodičů. Že prý by mi mohl alespoň o Austrálii něco říct. Byla jsem ze setkání s Vráťou nadšená a nakonec z toho byla propovídaná celá noc.“ Alena se dozvěděla, že o 14 let starší Vrátá na druhou stranu zeměkoule emigroval krátce před revolucí společně s manželkou. Ta se ale později rozhodla vrátit a manželství skončilo rozvodem.

Vrátá druhý den Aleně navrhl, že společně připraví novou žádost o vízum a společně s ní zajede do Vídně ho obhájit. To také podnikli, s výsledkem –

ZAMÍTNUTO. „A tak mě Vrátá na parkovišti před úřadem požádal o ruku a za 14 dní byla svatba.“ Ovšem ani tímto krokem si novomanželé nezajistili automatické vízum. Podstoupili spoustu výslechů, on v Austrálii a ona ve Vídni. Trvalo 6 měsíců, než Alena s Vráťou úřadům dokázali, že společný život myslí vážně. Když Alena konečně dorazila do Melbourne, nastalo pro ně šťastné období novomanželů: „Já nastoupila do české cukrárny, pořídili jsme si auto, vlastními silami si zrekonstruovali byt a potom přišla na svět Monika. I když má Vrátá středoškolské vzdělání, v Austrálii lepší práci než ve skladu nedostal. Při jeho příjmech jsem si nemohla dovolit svou práci ztratit, takže jsem se musela pár týdnů po porodu vrátit do práce, kde jsem trávila šest dní v týdnu od rána do večera. To bylo pro mě asi nejtěžší období. Postupně jsem přestala mít Melbourne ráda. Nikde žádná pomoc, neměli jsme téměř žádné přátele a peněz bylo jen tak tak, takže o dovolené v Čechách, kde žily naše rodiny, jsme si mohli nechat jen zdát. Sen o krásném životě v Austrálii se mi rozplynul.“

V době, kdy jsem Alenu potkala, byla na tom rodina už o něco lépe. Byli usazeni ve svém, našli si nové přátele, společně občas podnikali výlety, při nichž si užívali krásy Austrálie. Do toho ale Alena podruhé otěhotněla a to jí opět vrátilo do trudných myšlenek. Když se mi s novinkou svěřila, sama jsem byla v podobném stádiu těhotenství, takže jsme toto období prožívali společně. Naši synové se narodili jen 3 týdny od sebe a obě jsme se velmi radovaly, že za námi přijely naše maminky, aby nám s příchodem ratolestí vydatně pomáhaly.

U Aleny se tím dovršila jedna z životních etap. O tom, že rodina přesídli zpět do Čech, mluvili poměrně dlouho. Vrátá ale tuto myšlenku vždy odmítal. Ať už k tomu přispělo narození Adámka, přítomnost Alenčiny maminky či vzrůstající touha být se svými blízkými, rodina ve velmi krátké době rozhodla prodat byt, auto a přesídlila do Čech za svou rodinou.

Alena vzpomíná na začátky v Čechách se smutkem: „Nebylo to vůbec snadné. Rok jsme všichni 4 žili v jedné místnosti u mých rodičů. Mezitím jsme koupili a rekonstruovali dům v nedalekém městě, Vrátá začal vyučovat angličtinu, část domu jsme pronajali a já si tak konečně mohla s Adámkem užívat mateřské dovolené, kterou jsem si s Monikou odepřela.“ Materiálně se tedy rodina postupně postavila na nohy, ale horší to bylo s jinými ideály. „Lidé nás najednou brali jako přistěhovalce s velkým majetkem. Ani v Austrálii, kde jsme vlastně přistěhovalci byli, jsme se tak necítili. Zažili jsme tolik negativních věcí, že jsme brzy vystřízlivěli z myšlenek, kvůli kterým jsme se do Čech vraceli.“ Alena s Vráťou pochopili, že ideál jedné dovolené v Čechách, kdy se k vám každý chová jako ke vzácné návštěvě, je na hony vzdálen rozhodnutí vrátit se natrvalo. Sama tento problém nazývám stát každou nohou na jiném kontinentu. Není to o tvrzení, že by Česká republika či naopak Austrálie byla pro život vhodnější. Jde spíše o zvyk a pozitivita každé ze zemí a priority, které člověk musí zvážit. Ve chvíli, kdy začnete žít v některé zemi naplno (tedy nejste tam jen na roční stáži nebo nepřijeli jste sem na dva roky pracovní) a prožijete v ní několik let, budete některé věci po přestěhování bolestivě postrádat. A ať uděláte rozhodnutí jakékoliv, nikdy nebude ideální. Samozřejmě jsou lidé, kteří mají od samého začátku naprosto jasno a do podobných váhajících situací se nikdy nedostanou. Potkala jsem ale více těch, kteří alespoň první roky často srovnávají a o návratu uvažují.

Ale zpět k Aleně a Vráťovi. Navštívili jsme je v jejich českém domově, když byly našim synům tři roky. Spokojeni však nebyli. „Představy jsou halt jedna věc, realita druhá,“ pronesla Alena a my se radovali ze zprávy, kterou nám prozradila: „V lednu odlétáme na rok do Austrálie.“ A tak se také stalo. Monika, tehdy šestiletá dívka, která už angličtinu pomalu zapomínala, nastoupila v Austrálii do školy a postupně opět objevovala ztracený jazyk. Alena měla to štěstí, že se mohla vrátit do jedné z českých cukráren a Vrátá zůstal s Adámkem doma, tedy v jejich pronajatém australském bytě. Situace se v rodině obrátila. „Tedy

jsem to byla já, kdo by v Austrálii klidně zůstal. Cítila jsem se tu líp. Měli jsme tu už své přátele, byla tu vlídnější atmosféra a pro děti tu bylo více možností než u nás,“ prozradila Alena. Bohužel domov už měli zařízený v Čechách a rodina s nimi počítala. A co bylo asi nejdůležitější - Vrátá neměl v Austrálii práci. A tak se rodina po roce opět vrátila do Evropy.

Kdykoliv jsme byli v Čechách, vždy jsme se s našimi přáteli setkali a musím přiznat, že setkání to byla radostná, ale vyprávění poměrně depresivní. Život na malém městě s sebou přináší spoustu problémů, mezi hlavní patřila nezaměstnanost. Nejsmutnější bylo, když Alena přiznala: „Vždycky jsem byla ke všem naprosto otevřená, to tady na malém městě ale nejde. Zjistila jsem, že si spousta lidí pravdu nechává pro sebe, a tak jsem se to taky musela naučit.“

Přes všechna srovnávání, minusy a plusy si musela rodina své místo na slunci vybrat a jejich domovem už asi navždy zůstane Česká republika. Austrálie, ve které prožili několik let, je ale stále láká. A tak se po dalších pěti letech, když se jim narodila malá Emička, rozhodli ještě jednou do Austrálie vydat. „Víme, že je to asi naposledy a že už se sem asi nikdy nepodíváme. Ale využili jsme toho, že jsem na mateřské a neztratím tak svou práci v mateřské školce. Teď jsme měli konečně více času něco vidět, potkat se opět se zdejšími přáteli, s kterými jsme toho tolik prožili a utekli protivné zimě, která v Čechách umí potrápit.“

Příběh Aleny a Vrátí není ojedinělý. Za 13 let strávených v Austrálii jsem potkala spoustu lidí a vyslechla mnoho příběhů, kdy se lidé vraceli do Čech na několikrát. V jednom případě v České republice pobýli tak krátkou dobu, že jim nestačil dorazit kontejner s nábytkem a už si kupovali letenku zpět do Austrálie. Dalším případem byl úspěšný podnikatel, který se stěhoval do Čech dvakrát. Napotřetí svůj záměr uskutečnil. Někteří se do své vlasti šťastně vrátili. K tomu, pro kterou zemi se člověk rozhodne přispívá mnohé – rozdílnost lidských povah, finanční zajištění, podpora rodiny, pracovní příležitosti, školství, kam a do jakých podmínek by se člověk měl vracet a v neposlední řadě i vyhlídky, v jakých podmínkách budou vyrůstat vaše děti.

Shrnuto podtrženo – naučit se žít v cizí zemi, přijmout její tradice, jazyk, humor je samo o sobě poměrně obtížné. Když se k tomu přidá stesk po rodině, pocit, že děti sice budou mluvit česky, ale během generací se jejich česká národní identita vytratí a mnoho dalších překážek, není těžké si představit, že člověk cítí rozporuplnost a pochyby, zda udělal dobře. Samozřejmě druhá mísa vah nese klady, které má život v nové zemi. Neberte proto tento příběh jako kritiku jedné či druhé strany, ale jako pohled na to, co rozhodnutí žít v cizí zemi může přinést.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.999 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Přijde manžel z práce a kouká, doma je všude čisto, prach utřený, vyluxováno, záchod čistý, vypráno a vyžehleno, oběd hotový. Zaražené přemýšlí, co se děje. Že by manželku zablokovali na Facebooku?

"Vy podvodníku!" křičí muž na zaměstnance seznamovací agentury. "Řekl jste mi, že nevěsta je bohatá!" - "To jste mě špatně pochopil, pane... Já jsem jen řekl, že má víc peněz než rozumu..."

CO BUDE

Volume 6 Issue 005 (695)

MUSÍME SI POMÁHAT

Marec– Březen

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

- Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
- Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři

chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 9.březnaa Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

PETER VITEK PRESENTS

ILLUSIONIST

ROBERT FOX

SYDNEY

21.3. 2026 Saturday

7.30pm Bondi club 30 Bronte rd Bondi junction

SYDNEY

22.3. 2026 Sunday

3 pm Sokol Sydney 16 Grattan Cres

MELBOURNE

28.3. 2026 Saturday

7.30 pm. Narodni dum 497 Queensberry st

BRISBANE

29.3. 2026 Sunday

1.30 pm. Czechoslovakian club 25 Upfield st

Buy your ticket online:

<https://www.trybooking.com/DGZVX>

ČESKO-SLOVENSKÝ FILM FESTIVAL

Lístky již v prodeji.

Dendy Cinema

Newtown 25 - 29 March 2026

Wednesday 25/03/26 6:00PM

Slavnostní Otevření festivalu

6:30PM FATHER Otec I Drama

Thursday 26/03/26 6:30PM

FRANZ Franz I /Drama / History

Friday 27/03/26 6:30PM

SUGAR CANDY Cukrkandl Family

Saturday 28/03/26 1:30PM

TALES FROM THE MAGIC GARDEN

Pohádky po babičce Animation / Family

3:65PM CARAVAN Karavan Drama

6:30PM PERLA Perla Drama

9:00PM CERNAK Černák (Miki 2) I

Crime / Thriller

Sunday 29/03/26

1 :00PM JADWIG THE WITCH

Jadwiga čarodejnice z Beskyd, mystery

3:30P14 BROKEN VOICES Sbormistr
Drama

6:00PM Sklenka vína či piva o šesté...

6:30PM DREAM TEM Dream Team

Sportovní komedie

Krátké filmy

LEPŠÍ ČLOVĚK - 2025 - CZ - Animated

DIRECTOR: ELIŠKA JIRÁSKOVÁ

AKO POČÚVAŤ FONTÁNY - 2025 - SK -

Documentary

DIRECTOR: EVA SAJANOVÁ

KÁMEN OSUDU - 2025 - CZ - Animated

DIRECTOR: JULIA ČERNÁ

TÁTO IZBA SE NEDÁ ZJEST 2025 - SK -

Fiction

DIRECTOR: EMÍLIA ONDRIAŠOVÁ

Vytahují se mezi sebou tři chlapi v hospodě, kdo má nejmávanějšího příbuzného.

První povídá: „Můj bratranec je biskup a každý mu říká excelence.“

Druhý na to: „Můj strýček je bankéř a všichni mu říkají pane prezidente.“

Na to ten třetí: „ A to já mám tchýni a každý, kdo jí uvidí říká Pane Bože!“

Gérard Depardie

Vykrádal hroby, prodával své tělo a spal na nádraží. Život Gérarda Depardieua nebyl nikdy obyčejný

Dominika 8765 Medium

Když Gérardova matka Anne, přezdívaná Lilette, v roce 1948 neplánovaně otěhotněla potřetí, zoufale se snažila dítěte zbavit. Domácí potrat pomocí odvaru z pelyňku nezabral, a tak vzala do ruky ostrou pletací jehlici a pokusila se plod usmrtit sama.

Článek

Nepodařilo se. Chlapec v jejím těle – budoucí Gérard – měl tuhý kořínek a přežil veškeré matčino úsilí vyvolat potrat. Narodil se 27. prosince 1948 ve městě Châteauroux jako třetí ze šesti dětí Depardieuových. Osmičlenná rodina živořila v takové nouzi, že brambory a chleba kupovali na dluh a na Vánoce si mohli dovolit pouze jeden pomeranč.

Gérardův otec René, přezdívaný Dédé, byl prostý kovodělník a dobrovolný hasič, který většinu dní trávil nezaměstnaný a opilý. Syn si prý tátu „nepamatuje jinak než opilého“ – věčně pod parou rozbíjel doma vše, co mu přišlo pod ruku. Matka Lilette, zničená chudobou a mnoha porody, byla chladná a prudká.

Svých šest ratolestí bila bez milosti; rány a křik patřily k dennímu rytmu domácnosti. Přesto malý Gérard paradoxně tvrdil, že měl „báječné dětství“. Ve vzpomínkách líčil, že ho obklopovala jakási drsná láska matky Lilette a bujná fantazie otce Dédého. Nikdy si nepřipadal chudý.

Snad právě únik do světa fantazie mu pomohl přežít. O prázdninách sedával na veřejných záchodcích letiště Orly, kde pracovala babička jako uklízečka, a do nekonečna poslouchal v rozhlase exoticky znějící hlášení letů. Se zasněnými očima si představoval, že jednou odletí do Saigonu, Addis Abeby nebo Buenos Aires – co na tom, že zatím nikdy neopustil rodné zapadlé Châteauroux.

Zato noční ulice svého města poznal důvěrně. Ulice ti nic nepromine, říkával později. Večer co večer se desetiletý kluk potloukal temněnými uličkami a hledal dobrodružství, které mu doma chybělo. Už v devíti letech zažil zneužití: za pár bankovek ho sousedé „půjčovali“ cizím mužům. Dítě s kulatou tváří prý vypadalo starší a brzy pochopilo, že i tohle je způsob, jak si snadno vydělat.

Morálka okolního světa se ho netýkala. V deseti kradl, kšeftoval s kradeným zbožím a do školy zašel jen občas – spíš ze zvědavosti než z povinnosti.

Měl vlastní školu ulice. Ve dvanácti definitivně opustil školní lavici a v neuvěřitelných třinácti letech utekl z domova úplně. Chtěl žít svobodně a po svém. Živil se, jak se dalo: pracoval jako pomocník na statku, umývač nádobí, cirkusový pomocník, dokonce prý vystřídal snad stovku různých drobných zaměstnání.

Když byl hlad a nebyly peníze, prostě něco ukradl. Toulal se stopem po Francii, často nocoval pod širákem nebo na nádražích. Společnost mu dělali lidé z okraje společnosti – potulní dělníci, prostitutky, veksláci. V pubertě už měl Gérard pověst nebezpečného delikventa.

Několikrát se porval s pouličními strážníky a s oblibou z nich tropil šašky. V patnácti se poprvé ocitl na týden ve vězení za krádeže. Proháněl se kradenými auty, vykrádal zaparkovaná vozidla, dokonce se neštítal ani vyhrabávat z čerstvých

hrobů šperky a cennosti. Jakoby zázrakem se dočkal plnoletosti bez dlouhého trestu – v policejních kartotékách však figuroval jako výtržník, zloděj a nenapravitelný zhýralec.

Z ulice na jeviště

Někde tady, v polovině 60. let, se ten divoký příběh mohl snadno zvrtnout do tragédie zločince, nebo vyšumět někde v zapomnění. Místo toho přišel okamžik osudové náhody. Gérardovi bylo šestnáct a zrovna se potloukal v Paříži – prý se tam ocitl úplně spontánně, stopem.

Na jednom z pařížských nádraží potkal starého kamaráda z rodného města. Jmenoval se Michel Pilorgé a přijel do metropole studovat herectví. Když viděl Gérarda, toho vysokého ramenatého kluka s hustými vlasy a drsným charismatem, navrhl mu něco bláznivého: Pojď se mnou na konkurz do divadelního kurzu!

Depardieu nikdy dřív neviděl divadelní hru a textu na plakátu stěží rozuměl – od dětství byl téměř negramotný. Ale něco v něm zvědavostí zahořelo a nabídku přijal. Vstoupil do učebny herectví a jeho život se otočil vzhůru nohama. Neotesaný tulák s tváří vikingského sirotka okamžitě zaujal pedagogy i spolužáky.

Měl v sobě syrovost a pravdivost, která se nedala naučit. Když ho vyzvali, aby předvedl improvizaci, strhl je svou energií. „Byli z něj paf“, vzpomínal Michel Pilorgé. Znamý herecký kouč Jean-Laurent Cochet v něm rozeznal nevybroušený diamant a ujal se ho. „Depardieu byl herecký Mozart“, prohlásil později.

Přestože Gérard nerozuměl spoustě slov ve scénářích, měl dokonalý cit pro jejich melodii. Písmena, která se mu ve větách pletla, nahrazoval instinktem – texty se učil při zběsilé jízdě na kole, aby trénoval rytmus a dech.

V divadle našel nejen spásu a nové sebevědomí, ale také lásku. Při zkouškách se seznámil s půvabnou o osm let starší herečkou Élisabeth Guignot. Zamiloval se do ní bláznivě.

Psal se rok 1970 a jednadvacetiletý bouřlivák si tuhle kultivovanou dámu z vyšších kruhů vzal za manželku. Nikdo nevěřil, že manželství vydrží – on byl nespoutaný, hrubý, polodivoký; ona elegantní a vzdělaná. Jenže Gérard se uměl měnit. Élisabeth ho nenásilně uvedla do světa pařížské bohémy a kultury.

Naučila ho držet příbor, četla mu knihy, vzala ho mezi slavné režiséry a herce, které do té doby znal jen z kinoplakátů. Z ulice se takřka přes noc ocitl v kavárnách s intelektuály. A on, někdejší pobuda a rváč, se v tom novém světě překvapivě rychle zorientoval. Díky ženě navázal důležité kontakty – Élisabeth mu například představila režiséra Françoise Truffautu či Maurice Pialata, kteří pak významně nastartovali jeho filmovou kariéru.

Král francouzského filmu

Ta kariéra vzlétla raketově. Depardieu debutoval v menších filmových rolích už koncem 60. let, ale skutečný průlom přišel v roce 1974. Tehdy se objevil v provokativní road-movie Buzíci (Les Valseuses) režiséra Bertranda Bliera – a Francie rázem znala jeho jméno.

Drzý hromotluk s dravým úsměvem, který ve filmu suverénně kradl a užíval si sex, působil na plátně tak autenticky, až z toho mrazilo. Role psance mu sedla, jako by ji ani nhrál. Ze dne na den se z Gérarda stala vycházející hvězda. Následovaly desítky filmů v následujících letech: hrál ztracené existence i milovníky, komediální burany i tragické hrdiny.

V 80. letech už kraloval evropskému filmu – za roli ve vážném dramatu Poslední metro (1980) získal svého prvního Césara, na Oscara ho o deset let později nominoval dechberoucí výkon v titulní úloze Cyrana z Bergeracu (1990). Střídal náročné umělecké projekty s diváckými komediami; stejně přesvědčivý byl jako venkovan ve Vesnici či jako směšný Obelix v pohádkové sérii Asterix a Obelix.

V roce 1991 převzal Zlatý glóbus za hollywoodskou komedii Zelená karta po boku Andie MacDowellové. Gérard Depardieu natočil přes 170 filmů. Kdekdo ho považoval za největšího francouzského herce své generace, ne-li všech dob.

Jenže všechna ta sláva a bohatství nedokázaly zahojit šrámy z minulosti. Depardieu v sobě nosil vzdor a zranitelnost malého kluka, který se naučil rány spíš rozdávat než přijímat. V jádru zůstal nekonvenční a nevyzpytatelný.

Když v roce 1978 poskytl otevřený rozhovor pro americký magazín Time, šokoval veřejnost svým cynickým prohlášením o znásilnění: prohlásil tehdy, že „žádné znásilnění vlastně neexistuje, to se jen dívky samy dostanou do situace, v níž chtějí být.“

Kolem těch slov vypukl skandál. Hollywood i feministky zuřily, Depardieu se pokoušel vše svěst na špatný překlad a vytržení z kontextu. V rodné Francii ho tenkrát ještě podrželi – tamní tisk to odbyl jako projev prudérnosti Američanů. Jenže něco znepokojivého se tím odhalilo: Gérardovo pokřivené chápání násilí a intimity, poznamenané surovým dětstvím, mu působilo problémy i na vrcholu kariéry.

Zatímco filmové plátno mu slavnostně aplaudovalo, doma za zataženými závěsy vládl chaos. Élisabeth Depardieu porodila dvě děti – v roce 1971 syna Guillaumea a o dva roky později dceru Julii – a trpělivě snášela manželovy milostné eskapády. Gérard totiž brzy navzdory své oddanosti rodině podlehl svodům bohémského života. Miloval dobré víno a krásné ženy stejně nenasytně jako miloval herectví.

Rodinný život pro něj dlouho znamenal spíš zázemí než závazek. Élisabeth s ním zůstala přes jeho četné nevěry neuvěřitelných dvacet pět let, ale počátkem 90. let i jí došla síla. Manželé žili odděleně od roku 1992 a přestože Depardieu požádal o rozvod v roce 1996, právně byl dokončen až o deset let později.

Depardieu se po rozchodu veřejně scházel s modelkou Karine Sillou, s níž měl už během manželství dceru Roxane (narozenu 1992). Několik let pak žil s herečkou Carole Bouquet, jednou z nejkrásnějších žen Francie. Ani tenhle vztah však nepotrval navěky – po devíti letech se roku 2005 tiše rozešli. Gérard navíc stihl ještě zplodit malého syna Jeana (2006) s francouzskou Kambodžankou Héléne Bizot. Citový život slavného herce se zdál být stejně hektický a neukotvený jako kdysi jeho mládí.

Tragédie syna Guillaumea

Ze všech vztahů a rodinných rolí byl však nejkomplikovanější ten, do kterého vkládal velké naděje: role otce. Syn Guillaume Depardieu zdědil otcovo jméno i jeho demony. Z drobného citlivého chlapce s jemnými rysy vyrostl enfant terrible francouzského filmu. Guillaume se zoufale snažil vymanit ze stínu obrovitého otce a zároveň toužil po jeho uznání – a to ho ničilo.

Poprvé se s otcem objevil před kamerou už ve třech letech. Jako teenager si ale začal budovat vlastní pověst, a bohužel ne dobrou: brzy ho proslavily spíš skandály, drogy a násilnosti než herecké výkony. V šestnácti ho chytili při vloupání do telefonní budky. V sedmnácti kradl, aby měl na dávku heroinu; ve dvaadvaceti dokonce s heroinem obchodoval.

Nejednou skončil za mřížemi – odsouzen za dealerství, za opakovanou jízdu v opilosti i za rvačky. Po každém průšvihy se zubožený mladík s horečnatými očima objevil v televizi nebo novinách a sliboval, že už bude sekat latinu. A pak přišel další pád. V roce 1995 přišla tragédie: Guillaume jel na motorce po Paříži, když z auta před ním spadl na silnici těžký kufr.

Než stihl zareagovat, napálil do překážky v plné rychlosti. Následky byly strašlivé – roztržštěná kolena, několik otevřených zlomenin.

Následovalo sedmáct operací během několika let. V nemocnici však Guillaume chytil infekci, která se usadila hluboko v jeho noze. Bolesti neustávaly.

V roce 2003, po osmi letech utrpení, už nemohl dál: souhlasil s amputací pravé nohy nad kolenem, aby se zbavil nekonečné agónie. Jenže tím jeho trápení neskončilo. Guillaume se dál zmítal v depresích, pil, bral léky a těžce nesl svůj osud. Ještě téhož roku 2003, když se v jednom normanském letovisku dostal do sporu v opilosti s partou výrostků, vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. Soud mu za to napařil podmínku a nařídil psychiatrickou léčbu.

Pro Gérarda byla tahle epizoda poslední kapkou. Několikrát předtím synovi pomohl z problémů, platil kauce, snažil se ho marně krotit – teď však veřejně prohlásil, že si už neví rady a že s Guillaumeem končí. Otec a syn spolu v té době prakticky nemluví. Navíc Guillaume vydal v roce 2004 autobiografickou knihu, v níž svého otce rozebral na kousky.

„Miluji ho a nenávidím ze stejných důvodů. Za to, že je impotent. Za to, jak utíká od svého života, i za to, jak proti tomu bojuje. Je to blbec. Je to zoufalec. Obklopuje se příliš mnoha lidmi, kteří mu nemají co nabídnout,“ napsal nemilosrdně o Gérardovi. Otevřeně otcí vyčetl, že mu byly vlastní peníze a sláva dražší než synovo štěstí.

V jednom rozhovoru Guillaume dokonce přiznal, že jako patnáctiletý kluk z nouze sám prodal své tělo neznámému muži – prý z trucu, „jako akt protestu proti prestiži rodiny a jménu svého otce“. Synova slova zněla krutě, ale byla v nich pravda: Depardieu sice miloval své děti, avšak nedokázal být přítomným, láskyplným otcem. V rozhovorech mnohem později hořce uznal, že na Guillaumeovy vnitřní běsy nikdy nenašel lék.

Osud však nakonec dopřál otcí a synovi smíření – bohužel těsně před tragédií. Guillaume Depardieu se navzdory handicapu nevzdal herectví a pomalu se zvedal z dalšího životního dna. Několik měsíců před smrtí znovu navázal s otcem kontakt; snad si chtěli dát ještě šanci. V létě 2008 spolu dokonce uvažovali o společném projektu. Jenže Guillaume byl zničený, fyzicky i psychicky. Na podzim odletěl natáčet do Rumunska nízkorozpočtový film Ikarovo dětství.

Jeho křehké tělo tam nedokázalo vzdorovat drsným podmínkám: v říjnu prodělal akutní zápal plic. Lékaři ho převezli do nemocnice v Garches u Paříže, ale bylo pozdě – virulentní infekce se rozšířila do plic a mladý muž upadl do septického šoku. Dne 13. října 2008 ráno Guillaume zemřel.

Drogami a bolestmi zmožený organismus nakonec vzdal boj o život.

Zůstalo po něm dvacet filmů a malá dcera Louise, která navždy ztratila tatínka. Gérard Depardieu nesl smrt milovaného syna těžce – mnohem hůře, než by kdy dal veřejně najevo. Okamžitě prodal dům na venkově, kde s Guillaumeem trávili čas, a uvažoval dokonce o tom, že opustí Francii nadobro. O odchodu nejstaršího potomka byl schopný promluvit až o mnoho let později. Každé slovo pro něj bylo jako otevřít starou ránu.

Až po deseti letech dokázal v médiích říct nahlas: „Ano, můj syn trpěl a já mu nedokázal pomoci.“ Dodnes věří, že Guillaumea zničil především krutý systém – často opakuje, že jeho chlapec „zabili pro dvě gramy heroinu“, když ho jako mladíka poslali tvrdě do vězení.

Kontroverze a pád

Po synově smrti jako by se v Depardieuovi něco zlomilo. Začal se stále okázaleji stavět proti světu, který ho kdysi miloval. Než aby truchlil v ústraní, utápěl žal v hektolitrech alkoholu a kontroverzních gestech. Jeho pověst se rychle změnila z obdivované ikony na obtížného rebelu.

V roce 2011 pobouřil cestující v letadle, když opilý močil přímo v kabině, protože nevydržel čekat na start. V Paříži ho lidé vídali, jak kličkuje na skútru z jedné restaurace do druhé – jednou havaroval přímo na ulici a nadýchal tak vysokou hladinu alkoholu, že se tomu zdráhali uvěřit i policisté.

Depardieu už se netajil tím, že denně vypije třeba i tucet lahví vína, „z nudy“, jak sám říkal. Vážné zdravotní varování přišlo už v roce 2000, kdy musel podstoupit urgentní operaci srdce – lékaři mu provedli bypass pěti ucpaných cév. Jenže on se krotit nehodlal.

Když koncem roku 2012 Francie oznámila zavedení mimořádné milionářské daně, Depardieu reagoval tak prudce, až šokoval národ.

Demonstrativně si sbalil kufry a utekl za hranice – nejprve do malé belgické vísky a vzápětí dal najevo, že vlasti odevzdá cestovní pas. Po čtyřiceti letech hvězdné kariéry se cítil ve své rodné zemi „ponižený za úspěch“.

A zatímco Paříž ho odsuzovala jako daňového zběha, on našel náruč dokořán otevřenou jinde: v Rusku. Už 3. ledna 2013 mu ruský prezident Vladimir Putin osobně udělil státní občanství. O dva dny později se spolu objevili v Soči, kde Putin před kamerami předal francouzské celebritě nový pas. Depardieu zářil. Prohlásil, že Rusko miluje – že je to velká demokracie a on se tu konečně cítí svobodný. Neváhal veřejně opěvovat Putina jako „muže s velkým M a velkého humanistu“.

Od ruského režimu dostal přidělený byt v Mordvinsku a zdálo se, že svůj další život spojí s východem. Z bývalé francouzské ikony se stal pro mnohé zrádce. Doma ve Francii na něj padla zloba a posměch – jeho někdejší fanoušci pálili jeho fotografie a demonstrativně vylévali do kanálu jeho víno. Depardieu si z toho nic nedělal.

Objímal se s běloruským diktátorem Lukašenkem na senoseči, popíjel s čečenským tyranem Kadyrovem, nechal se fotit po boku uzbeckého autokrata. Jako by celý život vzhlížel ke „silným mužům“, kteří neznají pravidla a překračují meze. Psychoanalytik Gérard Miller v tom viděl skrytou motivaci: Depardieu si prý celý život hledá náhradního otce, silnou autoritu, která zaplní prázdnotu po tichém, slabém Dédém. Možná

proto ho tolik fascinovali právě kontroverzní vůdci a diktátoři.

Jenže realita se opět změnila. V únoru 2022 zahájilo Rusko válku proti Ukrajině a Depardieu byl náhle pod palbou kritiky ze všech stran. Tentokrát neváhal a Putina – svého někdejšího „přítele“ – veřejně odsoudil. Invazi nazval šílenstvím a na podporu Ukrajiny slíbil věnovat výtěžky z několika svých vystoupení. Ruského občanství se ale nevzdal; jeho vztah k ruské kultuře prý zůstává silný.

V tom zmatku přijímá v roce 2022 dokonce ještě jedno občanství, tentokrát od Spojených arabských emirátů. Jako by sbírka pasů mohla zacelit vnitřní neklid – on sám však působil čím dál neklidnějším dojmem.

Soumrak ikony

Poslední a nejzávažnější kapitolou jeho pádu se stala obvinění ze sexuálního násilí. V srpnu 2018 přišla zpráva jako blesk z čistého nebe: mladá herečka Charlotte Arnouldová oficiálně obvinila Gérarda Depardieua, rodinného přítele, ze znásilnění. Tvrdila, že ji o pár týdnů dříve v hercově pařížské rezidenci dvakrát přiměl k pohlavnímu styku proti její vůli.

Depardieu všechna obvinění odmítl. Vyšetřování se vlekle – nejprve bylo odloženo, pak znovu otevřeno. V prosinci 2020 byl Depardieu formálně obviněn ze znásilnění a čekal na soud. Jenže tím to zdaleka neskončilo. Na jaře 2023 otřásla francouzskou kulturní scénou další vlna svědeckví: třináct různých žen nezávisle na sobě vystoupilo s tím, že je Depardieu v letech 1995 až 2022 osahával, líbal proti jejich vůli nebo jinak sexuálně obtěžoval během natáčení.

Některé popisovaly děsivé zážitky přímo z filmových placů, kde prý kolem stáli lidé a nikdo nezasáhl. Jedna španělská novinářka se svěřila, že ji ve svých třidvaceti po rozhovoru nečekaně přitlačil ke zdi a políbil, jiná herečka popsala osahávání v zákulisí. Dlouho mlčely ze strachu, že by jim nikdo nevěřil. Až když se objevila Arnouldová a další, našly odvahu.

Dokonce takovou, že o Depardieuovi začala otevřeně psát média jako o „predátorovi“. Hercův pád z piedestalu byl rychlý. Ve Francii mezitím vznikla petice kulturních pracovníků požadující odebrání Depardieuovi nejvyššího státního vyznamenání – Řádu čestné legie. Z druhé strany se ale ozvala také podpurná petice: asi padesátka herců a hereček podepsala otevřený dopis, že Depardieu je obětí honu na čarodějnice.

Překvapivě se herce zastal i prezident Emmanuel Macron, když těsně před Vánoci 2023 pronesl: „Je to skvělý herec. Francie je na něj hrdá.“ Tím na sebe strhl vlnu kritiky – obhajovat muže obviněného ze znásilnění se neodpouští, ani když jde o prezidenta.

Najednou už nezáleželo na tom, kolik famózních rolí v životě ztvárnil – na povrch vyplavala temná minulost a jeho vlastní slova. Ta dávná věta „žádné znásilnění neexistuje“ získala zpětně mrazivý rozměr.

Jeho dcera Julie, dnes dvaapadesátiletá herečka, se nechala slyšet, že otec „už na tom není zrovna nejlíp“. Nechce ho obhajovat, ale ani zatratit – je to přece její táta. Vyrůstala v neharmonické rodině a musela si zvyknout žít se skandály svého slavného otce. Přiznává, že to někdy bylo skoro neúnosné, „jako by byl hromosvod, který přitahuje jeden úder za druhým.“

Bájná pravlast Slovanů. Kde udělali odborníci Masarykovy univerzity chybu?

Lukáš Hanz 2025 medium

Masarykova univerzita prováděla archeogenetické studie Slovanů, zejména prostřednictvím projektů zahrnujících analýzu DNA.

Uvedená studie nevyšla v časopise Nature, jak se mylně traduje, ale v časopise Genome Biology and Evolution, pod názvem Ancient genomes provide evidence of demographic shift to Slavic-associated groups in Moravia. V Nature vyšla obdobná studie ústavu Maxe Planka Ancient DNA connects large-scale migration with the spread of Slavs s podobným zaměřením. K publikačním možnostem časopis Genome Biology and Evolution udává:

„Časopis Genome Biology and Evolution zvaží k publikaci rukopisy, které byly odmítnuty po recenzním řízení jinými špičkovými časopisy v oboru, včetně časopisu Molecular Biology and Evolution, který rovněž vydává Společnost pro molekulární biologii a evoluci (SMBE).

Kromě výjimek poskytovaných časopisem má OUP stále větší počet dohod o čtení a publikování s institucemi a konsorcií, které poskytují financování pro publikování v otevřeném přístupu. To znamená, že autoři ze zúčastněných institucí mohou publikovat v otevřeném přístupu a instituce uhradí poplatek APC. Zjistěte si, zda se vaše instituce účastní dohody o čtení a publikování.“

A na co převratného přišli odborníci z Masarykovy univerzity?

„Výsledky

Uvádíme vysoce kvalitní genomická data 18 jedinců ze dvou blízkých pohřebišť na jižní Moravě, která sahají od pátého do desátého století n. l., během nichž se region stal jádrem slovanského knížectví v devátém století. Na rozdíl od stávajících dat lze zde uvedené jedince přímo spojit s raně slovanskou kulturou (co to je?) a zahrnují nejstarší známé pohřby spojené s jakoukoli takovou kulturou (aha)“. To je vlastně celá ta studie. A závěr z ní vyplývající?

„Závěry

Data naznačují silný genetický posun neslučitelný s lokální kontinuitou mezi pátým a sedmým stoletím, což podporuje myšlenku, že slovanská expanze na jižní Moravě byla poháněna pohybem obyvatelstva.“

Ani se neodvažují domýšlet, co je v reálném světě „genetický posun neslučitelný s lokální komunitou“, rozhodně však souhlasím s tím, že „expanze byla poháněna pohybem obyvatelstva“. Ono realizovat expanzi bez pohybu obyvatelstva by bylo asi velmi obtížné.

A referenční vzorek? „Pomocí nízkohloubkového celogenomového sekvenování (medián hloubky 0,0008 X) jsme provedli screening celkem 54 jedinců z lokalit Pohansko a Libivá (obr. 1), z nichž 22 mělo > 20 % ověřeného endogenního genetického materiálu (Doplňkový soubor 2: Výsledky screeningu). Z nich jsme pro celogenomové sekvenování vybrali 17 vzorků, které reprezentují průřez sociální strukturou (archeologické popisy a polohy hrobů, které ovlivnily výběr, viz Doplňkový soubor 2: Výsledky screeningu). Mezi zbývajících vzorky s nižší úrovní zachování byl obzvláště zajímavý

vzorek PJP010, nejstarší známý nález spojený s velmi pozdní fází pražsko-korčakovské kultury nebo s archeologicky kontinuálním obdobím raného hradiště, který měl obsah endogenní DNA pouze 1,69 % (Doplňkový soubor 2: Výsledky PJP010).“

Tedy studiem ostatků 18 jedinců ze 7. a 8. století odvodili badatelé dějiny střední Evropy pro 5. a 6. století a lokalizovali pravlast na východě, kde se do 5. století předkové těchto lidí zdržovali.

„Nalezli jsme důkazy o silné genetické diferenciaci mezi vzorky datovanými do období stěhování národů a raného středověku ze studované oblasti.“

Z historie je přesun Langobardského království z prostoru jižní Moravy do Panonie, poté co Langobardi rozvrátili Herulské království na jihozápadním Slovensku, notoricky známý. Že uvolněný prostor osídlili noví osídlenci spojovaní s kulturou s keramikou pražského typu, nikdo nikdy nezpochybňoval.

Oproti závěrům o pravlasti „Slovanů“ mezi Dněstrem a Donem, tedy od Moldavska do jižního Ruska, výsledky studie hovoří o baltském původu raně středověkých Moravanů.

„Naproti tomu vzorky MEM (raný středověk) tvoří koherentní shluk a jsou nejvíce podobné současným severozápadním Evropanům, jako jsou Poláci a Litevci.“

Tato poslední věta sice vyvrací konečnou interpretaci studie a je s ní v rozporu, ale ta stejně kopíruje notoricky známou látku ze starých učebnic dějepisu pro 5. třídu základní školy, a tak žádná velká škoda patrně nevznikla.

Reference:

Ancient DNA connects large-scale migration with the spread of Slavs, on line:

<https://www.nature.com/articles/s41586-025-09437-6>

Ancient genomes provide evidence of demographic shift to Slavic-associated groups in Moravia, on line: <https://genomebiology.biomedcentral.com/articles/10.1186/s13059-025-03700-9>

How the Slavic migration reshaped Central and Eastern Europe, on line: https://popular-archaeology.com/article/how-the-slavic-migration-reshaped-central-and-eastern-europe/#google_vignette

Hledání ztracené Sámovy říše, on line: https://www.academia.edu/124471524/Hled%C3%A1n%C3%AD_ztracen%C3%A9_S%C3%A1movy_%C5%99%C3%AD%C5%A1e

Genetic History of the recent Czech population, on line: https://www.academia.edu/45583286/Genetic_History_of_the_recent_Czech_population

The Vandals influence on the ethnogenesis of the Czechs and Croats, on line: https://www.academia.edu/108343948/The_Vandals_influence_on_the_ethnogenesis_of_the_Czechs_and_Croats

Wilhelm Gustloff: Největší lodní tragédie, která předčila Titanic

Jan Tinterov

V květnu 1937 Adolf Hitler slavnostně spustil na vodu největší výletní parník světa. O osm let později jej potopili sovětsí ponorkáři s tisíci uprchlíky a vojáky na palubě – a toto je jeho příběh.

Poté, co NSDAP vyhrála volby do Říšského sněmu a Hitler se dostal k moci, nacisté zahájili sérii populárních projektů, jejichž cílem bylo ukázat zájem strany o obyčejné Němce. Hnutí „Síla skrze radost“ se snažilo dát pracujícím

přístup k luxusu vyšší třídy a jedním z takových projektů byl „Wilhelm Gustloff“.

Luxusní parník byl největší na světě – měl bazén, divadlo, kino, koncertní sál, sedm barů, botanickou zahradu a 208 metrů dlouhé promenádní paluby. V duchu národního socialismu nebyly kajuty rozděleny podle luxusu a byly stejné pro všech 1 463 cestujících. Pouze pro Führera byl k dispozici soukromý apartmán a Hitler loď navštívil jen jednou. Parník se původně měl jmenovat „Adolf Hitler“, ale to Führer zakázal, aby neriskoval, že se loď nesoucí jeho jméno potopí.

Loď byla nakonec pojmenována po švýcarském nacistovi, kterého zastřelil Žid, a v květnu 1937 loď za Hitlerovy přítomnosti pokřtila vdova Hedwiga Gustloffová. Protože Hitler nařídil, aby byly ceny plaveb dostupné pro všechny německé dělníky, mohli se obyčejní Němci za cenu 50 říšských marek (což je podle dnešního přepočtu necelých 4 000 korun) vydat na týdenní plavbu po moři.

Před válkou se parník Wilhelm Gustloff s Němci plavil po Severním a Středozezemním moři – navštívil Anglii, Norsko, Itálii a Francii a podnikl celkem 44 plaveb. Jenže s německým útokem na Polsko idyla skončila a s vypuknutím druhé světové války se loď stala plovoucí nemocnicí s Červeným křížem. Aby byla chráněna Ženevskou úmluvou, dostala bílý „kabát“.

V roce 1940 se parník stal cvičnou lodí pro ponorky Kriegsmarine, byl přetřen tmavě šedou vojenskou kamufláží a Wilhelm Gustloff se tak stal legitimním vojenským cílem. V lednu 1945 udeřila na Východní Prusko katastrofa, německá fronta se zhroutila a předchozí zákaz evakuace civilistů vedl k přílivu davů německých civilistů i vojáků do posledních zbývajících přístavů.

Německá flotila vrhla vše, co měla, na evakuaci vojáků a uprchlíků, a to včetně obrovského parníku „Wilhelm Gustloff“. Dne 30. ledna 1945 parník naposledy vyplul z Gotenhafenu (dnešní polská Gdyně), aby nabral směr Hamburk. Byl extrémně přetížený, protože na palubě vezl 8 800 žen a dětí a 1 500 zraněných vojáků, kteří prchali před blížící se Rudou armádou. Celkem tedy přepravoval 10 300 lidí.

Byla to neúprosná logika – armáda držela frontu a při smíšených evakuacích byly nejdříve odváděny ženy a děti, poté zranění. Zdraví vojáci odcházeli na posledních lodích, nebo je čekala smrt či zajetí. Protože sovětské ponorky a letadla německé lodě unikající z Pruska lovily jako bažanty, německé transporty pluly v konvojích a pouze v noci, kdy je nemohlo sovětské letectvo ohrozit. To však v případě parníku „Wilhelm Gustloff“ neplatilo.

Obrovský parník vyplul sám a jako doprovod dostal pouze malý torpédový člun T-36. A ačkoli kapitán Petersen měl původně plout mělkými vodami, kde nebyly žádné sovětské ponorky, byl nucen zamířit do hlubokých vod, protože loď byla zoufale přetížená. Navíc, v podmínkách všeobecného chaosu a kolapsu, kapitán obdržel telegram od námořnictva o nebezpečí srážky s německými minolovkami plujícími opačným směrem. Proto „Wilhelm Gustloff“ vyplul na moře se zapnutými světly a ztratil tak ochranu noci.

Ve 21:15, 60 kilometrů od břehu, na německý parník sovětská ponorka S-13 vypálila tři torpéda. První torpédo zasáhlo levou příď a explodovalo. Loď se naklonila o osm stupňů.

Druhé torpédo explodovalo v bazénu lodi, třetí ve strojovně. Nastal Armagedon.

Na lodi zhasla světla; paluby, kajuty i nákladní prostory se zaplnily vyděšenými lidmi a nastala panika. Na můstku kapitán Petersen viděl, jak příd' obra mizí v Baltském moři, a věděl, že loď už není možné zachránit. Situace byla naprosto zoufalá. Voda měla 2 °C a nad ní zuřila vánice. Ženy a děti měly pramalou šanci na záchranu, protože byly ubytovány dole, kde bylo tepleji díky blízkosti motorů. Těžce zranění vojáci byli na tom ještě hůře – neměli prakticky žádnou šanci dostat se ven.

Deset tisíc vyděšených Němců se snažilo zachránit a v temných chodbách lodi se navzájem ušlapávali k smrti. Voda je rychle doháněla, loď se stále více nakláněla a aby toho nebylo málo, záchranných člunů bylo méně, než by mělo být – mnohé zamrzly a nešlo je spustit na moře. Někteří námořníci z lodi Gustloff v panice zahájili palbu, aby si zajistili místo, zatímco jiní se snažili dostat děti do záchranných člunů. Loď se neúprosně převracela na bok, lidé padali a klouzali z ledové paluby ve výšce 12 metrů přímo do moře.

Na moři pokračoval boj na život a na smrt – lidé v záchranných člunech bili topící se vesly po rukou, aby se sami nepřevrátili a také nezemřeli v ledovém objetí. Tento boj však netrval dlouho. Při teplotě dvou stupňů nad nulou nebyla šance přežít a během pěti minut tisíce lidí ve vodě umrzly. Malý torpédový člun T-36 přispěchal na pomoc, zapnul reflektory a podařilo se mu z vody vytáhnout 500 lidí. Jenže nebezpečí nepominulo – dvě nová torpéda z ponorky S-13 ho málem zasáhla, což donutilo posádku přerušit evakuaci a zaútočit na ponorku hlubinnými pumami. Když byla ponorka zahánána a T-36 se vrátil na místo tragédie, moře bylo plné zmrzlých mrtvol, které vypadaly jako ledové sochy.

Při největším ztroskotání lodi v dějinách bylo zachráněno jen 1 200 Němců a více než 9 000 jich zemřelo – šestkrát více než při potopení Titaniku. A ačkoli někteří historici nazývají toto potopení válečným zločinem, já si myslím, že to není pravda. Wilhelm Gustloff měl vojenskou kamufláž bez znaku Červeného kříže, měl protiletadlové dělostřelectvo a převážel vojáky. **Sovětský velitel jistě věděl, co parník veze, chtěl ulovit hlavní cenu a životy lidí na palubě mu byly lhostejné.** Ale Němci torpédovali a potápěli civilní lodě od samého začátku ponorkové války a nikdy je nezajímalo, kdo je na palubě potopených lodí. Německo zachvátilo Evropu válkou a vraždami – a válka se vrátila Němcům jako bumerang.

Nejdelší název, nejmenší rozlohou či nejvýše položená: Rekordy českých obcí někdy zmatou i znalce vlasti

Eva Pivoňková Poznat svět

Znáte obec, kde žije jen pár lidí, a přesto se o ni mluví po celé republice? Víte, která obec leží tak vysoko, že ji zimní vítr bičuje skoro celý rok? Rekordy českých obcí vás budou bavit a možná vás i inspirují k výletu.

Jestli rádi cestujete po Česku a občas zabloudíte mimo hlavní trasy, možná jste už narazili na cedule, které na první pohled nevypadají nijak zvláštně. Když se nad nimi ale člověk zamyslí, zjistí, že některé naše obce mají parametry, nad kterými zůstává rozum stát. Máme místo úplně nejsevernější, nejvyšší, nejmenší i takové, jehož název by zabral celý řádek školního sešitu.

Do jedné hospody

Stačí středně velká rodinná oslava a máte víc lidí než celá Vysoká Lhota. Tahle nenápadná obec na Vysočině bývá pravidelně na špici statistik díky tomu, že tu žije kolem dvou desítek obyvatel. Když si to představíte v praxi, jeden větší sraz příbuzných by zaplnil celou náves.

Takový menší park

Obec Závist, schovaná u Blanska, je naopak rekordmanem rozlohou. S necelým půl kilometrem čtverečním jde o místo, které by člověk obejde rychleji než menší park. Přesto tu žijí lidé, kteří jsou na svou drobnou domovinu pyšní. Mají k tomu důvod, protože jejich obec figuruje v každém seznamu českých „NEJ“ a bývá častým cílem turistů, kteří sbírají raritní místa.

Nad mraky

Šumavská Kvilda má svou pověst zaslouženě. Leží tak vysoko, že tu počasí nenabízí kompromisy. Zimy trvají dlouho, mrazy jsou hluboké a krajina působí, jako by přešla z pohádky o ledové královně. Právě díky poloze okolo 1065 metrů nad mořem drží titul nejvýše položené obce v Česku.

Pár metrů nad mořem

Na opačném konci extrémů leží Hřensko, brána do Českého Švýcarska a zároveň nejnižší položená obec u nás. Hladina Labe drží výšku okolo 115 metrů nad mořem, takže na české poměry to už níž nejde.

Krajní body republiky

Možná vás někdy napadlo, kde přesně začíná a končí naše země, když se podíváte na mapu. Rekordy mají své hrdiny i zde.

Na severu stojí Lobendava, poslední obec před tím, než země přechází do Německa. Místo má zvláštní klid a pokud se projdete k nejsevernějšímu bodu, najdete pomník i naučné tabule, které vám připomenou, že dál už to opravdu nejde.

Na západě zase najdete Krásnou u Aše, jejíž katastr zasahuje k úplnému okraji republiky. Okolí působí jako tiché, skoro zapomenuté pohraničí, které má své kouzlo i melancholii.

Východ patří Bukovci, malé obci v beskydském podhůří. Cesta k nejvýchodnějšímu bodu vede loukami a lesy a celá oblast má příjemně valašskou atmosféru.

A konečně jih, kde svou roli hraje Vyšší Brod a jeho část Studánky. Tam se nachází nejjihnější místo České republiky, skromný kousek krajiny kousek od rakouské hranice.

Nejkratší a nejdelší

Čeština je hravá a názvy obcí to dokazují. Existují místa, která mají jména tak krátká, že je řeknete dřív, než stačíte zamrknout - Aš a Eš. Dvě písmena a hotovo.

Na opačném konci stojí obec, jejíž název je téměř jazykolam: Nová Ves u Nového Města na Moravě. Dohromady třiatřicet znaků. Kdo bydlí v obci s tak dlouhým názvem, ten se při vyplňování formulářů určitě nenudí.

Výjimečné příběhy

Možná to máte podobně. Když člověk putuje po republice, tak si nevšímá jen krásy krajiny, ale i těch malých výjimečných příběhů. Obec o velikosti jednoho pole. Obec ve výšce, kde i psi nosí kabátky. Až budete příště plánovat výlet, zkuste si jeden z těchto rekordů odškrtnout. Je to malá změna, která vašemu putování dodá nový příběh.

Poznámka k panu Pavlovi.

Jiří Bohm

V minulém čísle Novin je krátká noticka na straně 15 k panu prezidentovi.

Víte, co je zvláštní?

Nezávislá média, na každého z těch, jež jsou "nahore", něco vyšťourala... U takového Turka, víme vše... Kde, s kým, kolikrát, v jaké poloze, včetně velikosti údu a spodního prádla... Babišák, Okamura, Macinka, Rajchl, totéž... Ale, o hlavě státu, navzdory tomu, jak je mediálně sledován, nevíme kromě jeho ofiko životopisu nic...

Namátkou: Nikdy nebyl zveřejněn rozhovor s jeho bývalými kolegy, podřízenými, kamarády (kromě toho Frantíka z Jugošky)...

Nikdy se žádný novinář nezajímal o jeho bývalou manželkou (matku jeho dětí)... Ani ta paní nikdy nebyla pozvána na Hrad, když její bývalý manžel dekoroval významné osobnosti...

Totéž, bývalý manžel jeho současné manželky... Ta paní, nikdy o sobě, svých zálibách a svém životě veřejnosti nic neřekla...

Proč??? To mě celé připadá, jako bychom žili v době Ludvíka XIV... Informační embargo, či ??? Ale, cenzura byla " po Schwindlu" zrušena, nebo??? Jen se tak ptám pro kamaráda...

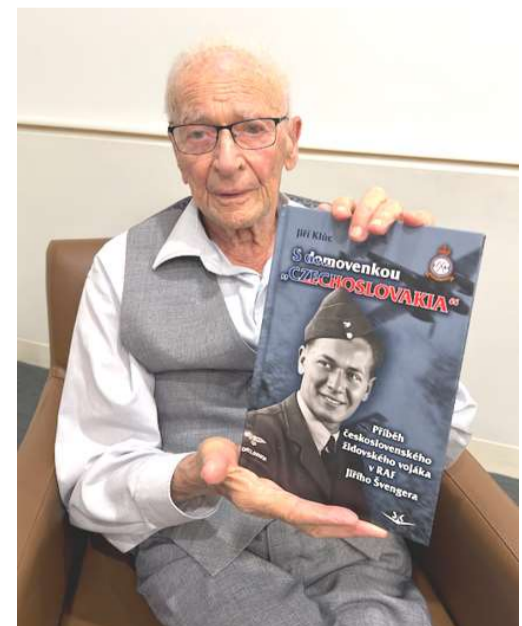
Švenger 102 let v Melbourne

Zaplňený sál českých krajanů v Austrálii uctil 102letého veterána RAF Jiřího Švengera, který obdržel knihu vzpomínek a téměř 400 děkovných dopisů ze své rodné země.

Jiří Švenger sloužil za druhé světové války v britském královském letectvu Royal Air Force (RAF), nejprve u zpravodajských služeb a posléze u 311. bombardovací peruti RAF. Po roce 1945 emigroval do Austrálie, kde zůstal dlouhá léta pozapomenut. Oficiální status veterána získal teprve před dvěma lety.

Chtěl bych mnohokrát poděkovat všem, kdo se do projektu zapojili — ať už finančně na platformě Donio (kde lze na celý projekt ještě přispívat do 10. 3.), nebo tím, že Jiřímu Švengerovi napsali narozeninová a děkovná přání. Těch jsem do Austrálie dovezl téměř 400 a slavnostně mu je předal na události v jeho domovském Melbourne, a to před zaplněným sálem českých krajanů i paní velvyslankyní v Austrálii Janou Tyrer.

Zároveň jsme slavnostně pokřtili knihu vzpomínek S domovem Czechoslovakia: příběh čs. židovského vojáka v RAF, kterou obdržel jako další překvapení.

Vesele o vážných věcech

Nedávno jsem se doslech, že země musí být placatá, protože jinak my se neutratili miliony dolaru na vývoj raket s plochou dráhou letu.

Stejně jako ona paní, která nám ve frontě na zeleninu nám vysvětlila, že masakr na Bondi byli jen herci a to celé bylo jen nahrané tak pan Daniel Kulhawiec, nám poslal že před nějakou dobou mi jeden mimořádně „pravdou osvícený“ člen této Facebook skupiny vysvětloval, jaká je skutečná pravda o KL Auschwitz. Věděl to, protože viděl dva memy, o které se podělil. Na jednom z nich byla dokonce budova (která v Osvětími neexistuje), u níž si nějací lidé hráli fotbal. A v popisu stálo, že si Židé v Osvětími hráli fotbal a že až poválečná komunistická propaganda světa namluvila, že tam docházelo ke zločinům. Vyprávění Kazimierze Albina o Osvětími bylo mým prvním setkáním s historií tohoto tábora. Byl jsem ještě dítě. Kazimierz Albin přijel do Osvětími 14. června 1940 – v prvním transportu do tohoto tábora. Pokoušel se dostat přes Slovensko do Maďarska a odtud do polské armády ve Francii. Zatkli ho Slováci, předali Němcům, pobýval ve věznicích v Nowém Sączy a Tarnově, až nakonec v KL Auschwitz. Po několika letech z tábora uprchl a do konce války sloužil v odboji, kde vykonával rozsudky smrti nad zrádci a různými nacisty.

Na policejní stanici v Muszyně, ve věznicí v Nowém Sączy i ve věznicí v Tarnově se dochovaly dokumenty o jeho příchodu, protokoly z výslechnů atd.

V dokumentaci tábora Auschwitz najdeme jeho jméno. Když uprchl, byly rozeslány pátrací rozkazy. Dochovalo se přinejmenším několik dopisů zaslanych policejním stanicím v okolí Krakova s informací o jeho útěku a o tom, že je hledán.

Ale to je samozřejmě všechno nepravda! Prostě na jaře 1945 bolševici vytvořili všechny tyto dokumenty, všechny tyto seznamy a spisy. Tak důkladně naplánovali mystifikaci, která měla ukázat, že koncentrační tábory byly zlé, že vyprodukovali statisíce stran dokumentů popisujících smyšlené příběhy. Jak byli chytrí a puntičkářští – zfalšovali záznam na stanici slovenské pohraniční stráže, poznámku německých policistů o převzetí vězňů od Slováků atd.

Ale nejzajímavější je něco jiného. Jak ti bolševici dokázali přesvědčit tisíce lidí, kteří Osvětími přežili, aby lhali o svých zážitcích? (Tato pasáž je sarkasmus.)

Kazimierz Albin zemřel před několika lety. Až do konce života vyprávěl svůj příběh. Ale ukazuje se, že je nepravdivý, protože „důkazem“ je nějaký mem.

Władysław Luteczki, strýc mé maminky, a jeho žena byli vězni KL Auschwitz-Birkenau. Oba se stali oběťmi pseudolékařských experimentů. Samozřejmě to jen tvrdili. Vždyť to všechno po válce vymysleli komunisté. Jen jakým způsobem přesvědčili dva nevzdělané lidi z vesnice, aby celý život tvrdošjně lhali, že tábor byl noční můra? Ups.

Na druhé fotografii je Stefan Baretzki. Jeden z nejhorších katů v Birkenau. Krutý, bezohledný a sadistický. Po válce žil v západním Německu. Teprve v roce 1960 stanul před soudem. Během výpovědi zmínil, že nezletilý syn jednoho z velitelů vstupoval na území tábora Birkenau a volně se tam pohyboval. Baretzského to pobuřovalo. Před soudem prohlásil, že to bylo lehkomyšlné, protože nějaký esesman ho nemusel znát a mohl si myslet, že je to dítě z transportu směřujícího do plynové komory, a zahnat ho do skupiny určené k zplynování, což by skončilo tragédií.

Baretzki nebyl bolševik a nebyl ani pod vlivem komunistů. Když však stanul před soudem, nepopíral existenci plynových komor. Naopak mluvil o tom, že tam omylem mohlo zahynout německé dítě.

Ale co naplat, jistě je to všechno, o čem jsem psal, lež. Vždyť existuje mem, na kterém je napsáno, že se to všechno nestalo a že to vymysleli komunisté.

Zapomenutá kapitola dějin:

Když Slováci vtrhli do Polska po boku Hitlera Málo připomínaná skutečnost začátku druhé světové války, jejíž výročí jsme si nedávno připomněli, je i to, že na Polsko nezaútočilo jen Německo a Sovětský svaz, ale také Slovensko.

Připomeňme si zrychleně historii. Roku 1372 se těšínský kníže stal vazalem Českého království. V roce 1653, po smrti posledního majitele, knížectví připadlo jako území bez vládců českému králi. České království se dostalo pod nadvládu Habsburků a až do roku 1918 bylo Těšínské Slezsko (jak se tento region nazýval) součástí Českého království v rámci Rakouska-Uherska.

Po rozpadu rakousko-uherské monarchie podepsaly Československo a Polsko 2. listopadu 1918 dohodu o dočasném rozdělení Těšínského Slezska. Polsko se ovšem snažilo urvat, co se dalo, a požadovalo další území, včetně území náležejícího Litvě, Československu a Německu. 23. ledna 1919 vypukl polsko-československý ozbrojený konflikt, zvaný též Válka o Těšínsko, když Poláci začali odvádět místní obyvatelstvo do své armády. Během tzv. sedmidenní války (příměří bylo podepsáno 1. února) československá armáda Poláky porazila a obsadila většinu sporného území; její postup zastavila až na žádost Dohody. Pod tlakem velmocí Praha souhlasila s uspořádáním plebiscitu v Těšíně, ačkoliv historická náležitost Těšínska k Česku byla nesporná. Polští sabotéři se snažili referendum narušit různými teroristickými útoky, protože věděli, že obyčejný lid raději zvolí připojení k vyspělejšímu a bohatšímu Československu.

Po prvních porážkách Polska v sovětsko-polské válce v roce 1920 se Varšava dohodla s Prahou ohledně těšínského problému, ovšem po zázraku na Visle a absolutním rozdrčení Rudé armády se polská nálada ohledně Těšína opět změnila. 28. července 1920 rozdělila Dohodová arbitrážní komise Těšínské Slezsko mezi Polsko a Československo podél řeky Olše. Poláci obdrželi 1 012 kilometrů čtverečních s populací 139 630 obyvatel, Československo 1 270 kilometrů čtverečních s populací 295 000 obyvatel (56 % sporné oblasti a 68 % její populace). Praha s tímto rozhodnutím nesouhlasila, ale pod tlakem Dohody ho přijala. 29. dubna 1924 podepsali zástupci Československa a Polska v Těšíně polsko-československý protokol o vymezení hranice. Situace se znovu vyhrotila po roce 1934, kdy polský ministr zahraničí plukovník J. Beck volal nejen po obsazení Těšínska, ale i po rozbití Československa. Během sudetské krize v září a říjnu 1938 se Polsko zúčastnilo rozdělení Československa a obsadilo sporné Těšínské Slezsko. Československo bylo pod tlakem Německa a Polska nuceno sporná území postoupit.

V březnu 1939 vyhlásilo Slovensko nezávislost a vznikl tak klerofašistický Slovenský štát. Během tajných jednání s Němci v červenci 1939 slovenská vláda souhlasila s účastí na plánovaném útoku Německa na Polsko. Během příprav na invazi do Polska se vytvořila Polní armáda „Bernolák“, která se skládala ze tří divizí (1. divize „Jánošík“ – velitel plukovník Anton Pulanich, 2. divize „Škultéty“ – velitel generál Alexander Čunderlík a 3. divize „Rázus“ – velitel podplukovník Augustín Malár); armádu tvořilo přes 51 000 mužů ve zbrani. Velení převzal ministr obrany Slovenské republiky generál Ferdinand Čatloš a hlavní štáb byl zřízen ve Spišské Nové Vsi.

Slovenský sektor se nacházel v operační zóně německé skupiny armád Jih. Úkolem slovenských sil bylo krýt levý bok německé 14. armády generála Lista. 1. divize se nacházela v prostoru Spišská Nová Ves–Prešov, 2. divize na čáře Brezno nad Hronom–Poprad a 3. divize východně od Vysokých Tater. Polákům přípravy neunikly a v prostoru slovenské armády postavili armádní skupinu „Karpaty“, která se skládala z 11. a 24. pěší divize a částí polského 5. a 10. sboru. Skládala se z drtivé většiny z pěších oddílů, nedisponovala žádnými tanky a jen základním, nepočteným dělostřelectvem. Velením byl pověřen divizní generál Kazimierz Fabrycy.

1. září 1939 současně s německou armádou zahájilo invazi i Slovensko. Jednotky 1. slovenské divize pod velením generála Antona Pulanicha postoupily do 7. září o 30 km do Polska. 3. divize zpočátku odrážela polské izolované útoky a poté přešla do útoku společně s německým 18. horským sborem a v prostoru Jaslo–Krosno–Sanok postoupila až o 90 kilometrů na polské území. Jezdecké eskadře se za podpory čtyř obrněných automobilů podařilo probjovat až na hlavní náměstí v Tyliczi, odkud se ovšem kvůli silnému polskému odporu musela stáhnout. 5. září byla vytvořena Pohyblivá motorizovaná jednotka „Kalinčiak“, jejímž úkolem měl být rychlý přesun na místa potřeby. Jednotka se skládala z jezdecké eskadry, roty cyklistů, roty útočné vozby (13 tanků LT-35), roty obrněných automobilů (6 obrněných automobilů OA vz.30) a roty protitankových kanónů (6 protitankových kanónů KPÚV vz.37); velení si ujal podplukovník Ján Imro. 7. září se přesunula do Brezova, kde se spojila s kombinovanou rotou útočné vozby 2. divize a počet tanků tak vzrostl na 19. Tato skupina ovšem do bojů nezasáhla.

Bojů se ovšem účastnilo slovenské letectvo, které vytvořilo Leteckou skupinu „Lalia“. 16. pozorovací letka, vyzbrojená letouny Letov Š-328, prováděla průzkumné přelety i bombardování silnic v polském týlu. Krýt je měly stíhací letouny Avia B-534, ovšem aktivita polského letectva byla nulová, a tak Letovy nepotřebovaly ochranu. Až 6. září se slovenským stíhačům podařilo dosáhnout leteckého vítězství, kdy byl sestřelen polský pozorovací letoun Lublin R-XIII. Od 7. září převzali slovenští stíhači ze 39. a 45. stíhací letky ochranu německých střemhlavých bombardérů Stuka; při plnění jednoho z úkolů byla polskou protivzdušnou obranou sestřelena jedna Avia B-534, pilot přežil. Další Avia B-534 byla zničena během nouzového přistání.

Slovenské jednotky se nesetkaly s žádným vážnějším odporem a boje probíhaly prakticky jen první týden. Celkové slovenské ztráty během kampaně byly 37 mrtvých, 114 zraněných a 11 pohřešovaných; polské ztráty nejsou známy. 1. září 1939 byl zřízen Slovenský válečný vítězný kříž a pamětní medaile „Javorina–Orava“, jimiž byli vojáci dekorováni. Generál Ferdinand Čatloš byl Adolfem Hitlerem dekorován německým Železným křížem, stejně jako další dva důstojníci. Adolf Hitler také odeslal děkovný telegram Jozefu Tisovi za účast na útoku na Polsko.

Slovenští vojáci proti českým vojákům?

Během slovenské invaze do Polska se málem udála paradoxní věc, a sice boj českých proti slovenským vojákům. 17. září slovenské Avie B-534 doprovázely německé bombardéry, které útočily na letiště Hluboczek Wielki u Tarnopolu. Právě protiletadlovou ochranou byli pověřeni čeští dobrovolníci z Československé legie pod velením generála Lva Prchalý.

V ten den po boku nacistického Německa ovšem provedl invazi do Polska i Sovětský svaz a slovenští letci byli odkloněni zpět, aby nedošlo ke kontaktu s Rusy. Německý bombardovací útok ovšem proběhl dál a během něj byl zabit četař aspirant Vítězslav Grünbaum, který velel české protiletadlové kulometné obraně. Během náletu byl zasažen do břicha pumovým šrapnelem a ještě téhož večera zemřel. Jedná se tak o prvního padlého příslušníka pozemních sil československých vojenských jednotek v druhé světové válce. Ještě téhož dne, 17. září, do obce vstoupila Rudá armáda.

Josef Houžvička podotkl:

Přesně tak. Polska vláda poslala 30. 9. 1938 do Prahy ultimátum ohledně území a vláda ČSR souhlasila.

Začala tvrdá okupace severní Moravy a Slovenska armádou Polska i následná okupace Čech v roce 1939 Německem byla podstatně "měkčí." Polská vláda na důkaz triumfu uspořádala vojenskou přehlídku a přijímala gratulace od zástupců Německa, Francie, Británie i Sovětského svazu, kteří se prehludky zúčastnili. No a uplynul čas a Poláci samy poznali co přináší válka. Slovenská armáda se zúčastnila porcování společně s Německem a později se Sověty. Usměvný je, že část Slovenských vojáků se vrátila domů protože byla sklizeň.

Dvojitý metr médií?

Chmelík, prvnizpravy.cz, repro: čt19. února 2026
Trapas Evy Pavlové, Macinka jede

Média použila „dvojitý metr“ na ministra zahraničí Petra Macinku a první dámu Evu Pavlovou. Selektivní kritika podkopává důvěru veřejnosti v rovnou a férovou reprezentaci státu.

To, co bylo v posledních dnech prezentováno v hlavních médiích jako hodnocení vystoupení českých představitelů na mezinárodní scéně, nepůsobí jako poctivá novinářská práce, ale jako ukázka selektivního přístupu, který rozlišuje podle politické příslušnosti, nikoli podle obsahu a významu projevu. V případě debaty ministra zahraničí Petra Macinky s Hillary Clintonovou se okamžitě rozběhla vlna titulků o ostudě, nekompetentnosti a selhání reprezentace, doprovázená komentáři plnými pohrdání a moralizování. Přitom podle dostupných faktů šlo o věcnou politickou diskusi, v níž ministr hájil své hodnoty, nenechal se zastrašit autoritou bývalé šéfkyně americké diplomacie a dokázal formulovat své postoje srozumitelně. To, že protivníka vyvedl z komfortní zóny, je v politické debatě legitimní a v kontextu mezinárodních vztahů spíše žádoucí než zavrženíhodné.

Kontrast s reakcí médií na vystoupení první dámy Evy Pavlové na Mezinárodním fóru je nápadný. Zatímco v prvním případě se hovořilo o poškození obrazu země, ve druhém nastalo ticho a ohleduplnost. Neobjevily se titulky o ostudě, neproběhla lavina ironických komentářů ani analýz o tom, jaký obraz to vytváří o České republice. Přitom vystoupení probíhalo v roli veřejně financované reprezentace, neboť vláda schválila institucionální zázemí a finanční podporu kanceláře první dámy, tedy státem hrazený aparát, náklady na reprezentaci, zaměstnance a provoz. Nejde tedy o čistě soukromou aktivitu, ale o veřejnou roli hrazenou z veřejných prostředků. Pokud někdo v této pozici vystupuje na mezinárodním fóru, má veřejnost právo hodnotit úroveň projevu stejně přísně, jako hodnotí vystoupení ministrů.

Selektivní mlčení médií nepůsobí jako empatie, ale jako ochranný štít pro ty, kteří jsou spojeni s

politickým táborem, jemuž je mediální prostředí dlouhodobě nakloněno. Zatímco u politika s konzervativními postoji se okamžitě aktivují morální soudy o tom, že poškozují obraz země, u první dámy spojené s podporovaným prezidentem se přísnost vytrácí. Tento rozdíl není nahodilý. Vypovídá o tom, že kritéria nejsou nastavena podle kvality reprezentace, ale podle toho, kdo stojí na pódiu.

Podobně nápadné je ticho organizací, které se běžně profilují jako strážci demokracie a jsou schopny mobilizovat veřejnost během hodin. Pokud je jejich cílem ochrana hodnot, pak by jednou z nich měla být i úroveň veřejného vystupování v mezinárodním prostoru. Absence jakékoli debaty o kvalitě reprezentace v případě první dámy a naopak rychlá eskalace kritiky v případě ministra působí jako další potvrzení dvojího metru. Reprezentace země přitom není soutěž poslušnosti ani recitační přehlídka bezchybné výslovnosti, ale schopnost formulovat vlastní postoje, vést politickou diskusi a hájit zájmy státu. Redukovat výkon na míru uhlazenosti znamená míjet podstatu.

Veřejnost velmi citlivě vnímá, kdy je metr rovný a kdy se ohýbá podle politické příslušnosti. Důvěra nestojí na empatii vyhrazené jedné straně, ale na konzistenci. Pokud se požaduje vysoký standard od ministra zahraničí, musí být stejný standard aplikován na každého, kdo vystupuje jménem státu a je za to nepřímou financován z veřejných prostředků. Jinak se z hodnocení reprezentace stává nástroj politického rámování, nikoli poctivé posuzování kvality.

Shrnutí je prosté a nepříjemné: ministr diskutuje s významnou zahraniční osobností a média mluví o ostudě, první dáma na mezinárodním fóru zápasí s projevem a blábolí a média mlčí. To nevypadá jako náhoda, ale jako systém, v němž se přísnost uplatňuje selektivně. Otázkou není, zda někdo udělal drobnou chybu v projevu, to se může stát komukoli. Otázkou je, proč se stejná laťka nepoužívá pro všechny a proč je rovnost měřítka obětována politickému filtru. Bez férové debaty a bez rovného přístupu k hodnocení nemůže fungovat důvěra veřejnosti v média ani v samotnou reprezentaci státu.

S P O R T

Češtinu skoro zapomněl, přesto hrdě reprezentuje.

Matěj Vybíral

Bližší má k rodným Spojeným státům, když však akrobatický skokan Nicholas Novák dostal nabídku reprezentovat zemi svých rodičů, neváhal ani vteřinu. A v úterý se 29letý lyžař, který spolupracuje i s legendárním Alešem Valentou, poprvé představí na zimních olympijských hrách. „Jsem nadšený, že tu můžu být. Nosit české barvy pro mě dost znamená,“ líčil pro Sport.cz.

Livigno (od našeho zpravodaje) - Novák se narodil v americkém Richmondu českým emigrantům, kteří utíkali ze socialistického Československa. „Jejich příběh je mnohem zajímavější než ten můj. Rodiče se připojili ke kočovnému cirkusu, díky tomu se dostali do Švýcarska a později do USA,“ vyprávěl.

V zámoří si otevřeli gymnastickou tělocvičnu, což Novákovi dalo základ pro akrobatické skoky.

„Odmala jsem dělal gymnastiku, navíc jsem rád lyžoval. A aerials je taková gymnastika na lyžích, takže se to hezky spojilo,“ usmíval se. „Létáme 17 metrů vysoko, děláme salta a otočky, které by ani pro lidskou bytost neměly být možné,“ vysvětloval, proč si adrenalinový sport hned zamiloval.

Jelikož rodiče chtěli doma pilovat angličtinu,

setkával se s češtinou méně a méně. „Nemluví česky dobře,“ vysoukal ze sebe a přepnul zpět do rodné řeči. „Cítím se trochu trapně, když se pokouším o češtinu, je to opravdu těžký jazyk a mám problém s výslovností,“ podotkl.

Do Česka už se navíc příliš často nedostane. „Dřív jsem jezdil častěji za prarodiči, ale ti už bohužel zemřeli. Teď se snažím přiletět alespoň jednou ročně,“ vysvětloval. „V USA se cítím víc jako doma, ale z Česka pocházím a mám tam celou širší rodinu, takže je to druhý domov. Lidé jsou tam vstřícní, zbožňuju místní jídlo a samozřejmě i pivo. Krásná země,“ chválil.

Až do roku 2021 reprezentoval Spojené státy americké, ve Světovém poháru se dokázal vejít i do elitní desítky. Následně ho však zbrzdilo zranění, kvůli kterému zvažoval i konec kariéry. „Nejvíce trpí záda, která jsou extrémně namáhaná. Občas si připadám, že držím pohromadě jenom díky lepicí pásce,“ smál se.

Když přišla lákavá nabídka z Česka, Novák dostal nový impuls. „Oslovili mě ze svazu, že by rádi obnovili program pro akrobatické skoky. Ani na vteřinu jsem nepřemýšlel. Vyplatilo se, teď jsem tady na olympiádě,“ rozplýval se.

Posouvá ho i spolupráce s Alešem Valentou, šampionem ze Salt Lake City. „Je to skvělé.

Trávíme spolu spoustu času během tréninků ve Finsku. V tomhle sportu je legenda a hodně mě inspiruje,“ připustil.

Jednou by rád zopakoval i jeho ikonický skok, trojitě salto s pěti vruty. Zatím mu jedna otočka kolem své osy chybí. „Do vody už jsem pět vrutů dal. Na sněhu ještě ne. Tak třeba tady v Livignu? Ale nejspíš ne,“ zamýšlel se.

Při otázce, co by ho přimělo zariskovat v závodě, aby se do odvážného kousku pustil, odvětil: „Kdyby se mi náhodou povedlo postoupit do superfinále pro šest nejlepších... Je to olympiáda, chtěl bych předvést nějakou show,“ culil se.

Nejdřív ale musí jít postupnými krůčky a postoupit z úterní kvalifikace, kterou skáče 24 lyžařů. Do čtvrtého finále se jich probouje polovina, což by pro Nováka mohl být splnitelný cíl. „Začátek roku byl složitý, ale poslední závody a tréninkový kemp jsem se cítil opravdu výborně. Myslím, že mám dobrou šanci předvést pěkné skoky a do finále postoupit,“ věří.

Olympijský pes

Karolina Stárková 2026-02-23 deník

Československý vlčák Nazgul si získal srdce fanoušků po celém světě poté, co se přidal k olympijským běžkyním na lyžích v Itálii. Jeho majitelé o víkendu promluví s novináři z agentury Reuters. Vyprávěli o panice, kterou v prvním okamžiku cítili, a vděčnosti, že se nikomu nic nestalo.

Jeho majitelé, manželé Varescovi, zrovna v ten den nechali dvouletého psa v městečku Tesero, kde se při olympiádě konaly právě závody v běžeckém lyžování, samotného doma.

Během jejich nepřítomnosti se Nazgul stal nečekanou hvězdou klání pod pěti kruhy, když utekl ze svého kotce a zabloudil na nedalekou trať. Tam sprintoval po cílové rovince za závodnicemi. „Jeli jsme vlakem do Anterselvy, abychom se podívali na biatlon,“ řekla v pátek Alice Varescová agentuře Reuters.

Diváci si na malou chvíli se zděšením pomysleli, že se k lyžařkám přidal vlk. Rodinní známí, kteří u tratě pracovali, však Nazgula poznali.

Když lidé zjistili, že šelma je místní československý vlčák, s radostí mu fandili. Nazgul se instinktivně připojil k pronásledování závodnic a s nastraženými ušima běžel celý zbytek tratě.

Democrats Warn That Ban On Islamic Immigration May Delay Global Intifada

Babylon bee

WASHINGTON, D.C. — An executive order banning immigration from several Muslim-majority countries compelled Democratic lawmakers to voice concerns that this may delay the global intifada.

"It is the right of every American to endorse global intifada and murder Jews," Senate Minority Leader Chuck Schumer said, in light of the executive order. "President Trump, in this authoritarian executive order, has proven himself anti-American by limiting the freedom of Americans and immigrants to engage in and call for Palestinian violence."

According to sources, the global intifada is an international call for violence against Jews, Zionists, infidels, and the entire Western world. Trump responded to Democrats simply. "Yes, it's by design," Trump said. "I have a no intifada policy. It's bad news, folks. Nobody wants intifada, it's terrible. No one likes it. Except for Ilhan Omar, who is garbage and needs to be sent back to Somalia, where she belongs."

Representative Ilhan Omar, herself responsible for a localized intifada in Minnesota, called Trump's objection to being murdered disgraceful. "Not wanting global violence is racist," she said. "I'm so embarrassed to be in this country."

At publishing time, a group of international terrorists were sadly turned away from their flight headed to New York, forcing them to delay mass murder to next year.

Australia Abandons Freedom of Information Overhaul After Senate Opposition

The government withdrew the bill after failing to win support in the Senate but says it will return with revised reforms.

Naziya Alvi Rahman The Epochtime
3/5/2026|Updated: 3/5/2026

The federal government has withdrawn its controversial Freedom of Information (FOI) reform Bill from the Senate after failing to secure enough support from the opposition or the Greens, effectively shelving the legislation.

Katy Gallagher, Government Business Manager in the Senate, confirmed the Bill would be discharged after it became clear it would not pass the upper house in its current form.

Despite abandoning the current legislation, Gallagher said the government remains committed to reforming the FOI system and will return to parliament with a revised proposal.

"We have an open mind and we'll continue to engage on the final form on the important reforms that we will bring back to the parliament to get on with fixing the FOI system that I think we all agree needs updating," she said.

Attorney-General Michelle Rowland, who introduced the legislation in September last year, described the proposal as the most significant overhaul of transparency rules in more than a decade.

Proposed Changes and Government Rationale

The proposed reforms would have introduced new fees for FOI requests lodged by journalists, politicians, and other third parties seeking access to government documents.

Requests for personal information would have remained free.

The Bill also sought to tighten rules governing access to documents related to cabinet deliberations and advice provided to ministers.

The government argued the changes were necessary to modernise the FOI system and reduce pressure on public servants handling a growing number of requests.

"We are genuinely after reforms that will make the system more efficient and genuine for applicants," she said.

"Protect the safety of public servants, which is incredibly important, save taxpayers money on frivolous and fictitious requests, and ensure that our FOI laws cannot be exploited by malicious actors."

She pointed to rising demand for FOI requests across government agencies as evidence the system is struggling to keep pace.

According to government figures, agencies and ministers received 43,456 FOI requests during the 2024–25 financial year and finalised 39,390 of them. That represents increases of 25 percent and 20 percent respectively compared with the previous year.

Processing those requests cost agencies close to \$100 million, significantly higher than costs recorded just a few years earlier.

Public servants also spent more than one million hours during the year handling FOI requests.

Senator Gallagher argued the existing legislation, first introduced in 1982, has not kept pace with technological change.

Opposition Claims 'Win for Democracy'

The Coalition welcomed the government's decision to abandon the Bill, with Shadow Attorney-General Michaelia Cash describing the move as a victory for transparency.

"What a win for democracy, what a win for transparency, but more than that, what a win for Australian people ... the Bill was going to silence Australians, what a disgrace," Senator Cash said.

She said the Opposition and crossbench had worked together to block legislation they believed would undermine public access to government information.

Cash accused the government of weakening democratic accountability and limiting transparency. The shadow attorney-general said the Coalition supports updating the FOI

system but argued the government's proposal failed to address the real issues.

According to Cash, the major problems with the current system are delays, backlogs, and what she described as "bad faith behaviour."

"We fundamentally believe FOI is a democratic right, you have the right to access government information. We will support modernisation of the system to make it easier, but the Coalition will never support the Albanese government silencing Australians," she said.

Crossbench Rejects Government Claims

Greens senator David Shoebridge also welcomed the withdrawal of the legislation, saying the government had finally recognised the lack of support in the Senate.

Shoebridge challenged the government's claim that FOI requests were overwhelming the bureaucracy.

"We said: show us the evidence. We asked the department: show us the evidence. There is no evidence. Turns out there are no Russian bots trying to break the FOI system. That was the number of lies that Labor has said about the rationale for their FOI campaign," he said.

Independent Senator David Pocock said the FOI system is outdated and needs reform but criticised the government for failing to properly consult on meaningful changes.

He noted approvals granted in full have fallen from 59 percent to 25 percent, refusals have risen from 12 percent to 23 percent, and review times have stretched from six months to 15.5 months.

Former Labor Senator and now independent Fatima Payman backed his claim, saying while reforms to the FOI system may be necessary, the government's approach was flawed.

The Hate

The regulations prescribing an organisation as a prohibited hate group would be made by the Governor-General. The AFP Minister would only be able to recommend that an organisation be listed if the Director-General of Security had provided written advice recommending that the organisation be listed and the Attorney-General had provided written agreement to the proposed listing.

The Bill would create a range of offences for conduct relating to a prohibited hate group. Once an organisation is listed as a prohibited hate group, it would be a criminal offence to:

- direct the activities of the group
- be a member of the group
- recruit for the group
- provide, receive, or participate in training involving the group
- get funds to, from or for the group
- provide support to the group.

The maximum penalties for these offences range from 7 to 15 years imprisonment.

There are limited general defence Back to top t these offences. There are also specific